

A Magyar-Japán Baráti Társaság (MJBT) hírlevele

Szerkesztő: Horváth Alíz (holiza5@gmail.com)

Programajánló

2017. szeptember 15. 17:30

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT MAGYAR-JAPÁN BARÁTI TÁRSASÁG!

A Magyar-Japán Baráti Társaság 2017-ben ünnepli 30. születésnapját. E jeles alkalomból beszélgetést tartunk az MJBT alapításáról, történetéről, emlékezetesebb eseményeiről. A programra meghívunk több alapító tagot is. A rendezvényen részt vesz továbbá Waseda Mika is, a Japánban egyetlen Magyar tanszék vezetője és neves műfordító, aki a 20 éves Aicsi-Magyar Baráti Társaságról fog beszélni.

Helyszín: **Nemzetek Háza** (Budapest, VI. Bajza u. 54. földszint)

Mindenkit szeretettel várunk!

Ismét kedvezményes vacsora a Fuji Étteremben!

Idén is megrendezzük az immár hagyományosnak mondható vacsoraestünket a Fuji japán étteremben. Októberi klubnapunkat ebben az étteremben tartjuk meg. A vacsoraest keretén belül a Magyar-Japán Baráti Társaság tagjainak lehetőségük lesz megkóstolni a méltán világhírű japán konyha remekeit. A Fuji japán étterem huszonöt éve Magyarország első számú és máig is egyetlen igazi tradicionális japán étterme, amely többek között 2011-ben kiérdemelte Magyarország Legjobb Ázsiai Top étterme címet, illetve 2008 és 2012 között elnyerte "Best of Budapest" díjat. A legmagasabb fokú gasztronómiai élmény elérésének érdekében csak a legtisztább tengerekből, és mindig az évszaknak megfelelő alapanyagokból készült ételeket kínálják a vendégek számára.

Időpont: 2017. október 20. péntek 18:00

Helyszín: Fuji japán étterem (1025 Budapest Csatárka u. 54)

A menü kalkulálható ára: 3900 Ft + italfogyasztás

A menü ára a helyszínen fizetendő.

A terem befogadóképessége és a maximális létszám: 30 fő

Jelentkezési határidő: 2017. október 8. (vasárnap)

Jelentkezés: Sági Attila (e-mail: attilasagi@yahoo.com), aki a jelentkezőknek visszajelzést is küld.

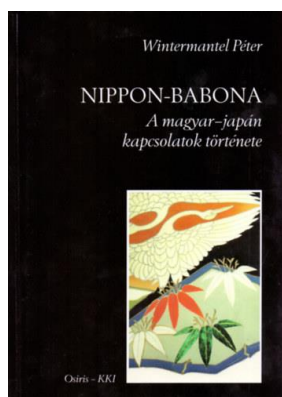
NOVEMBERTŐL ISMÉT „NÁLUNK... ÉS NÁLATOK?”

Összehasonlítás, a hasonlóságok és ellentétek elmesélése, felismerése, megvitatása. A beszélgetések során a szakma legkiemelkedőbb szakértői mondják el az adott témához fűzött véleményüket, gondolataikat.

A havi klubnapok helyszíne a **Nemzetek Háza** (Budapest, VI. Bajza u. 54. földszint).

2017. november 17. 17:30

Beszélgetés **WINTERMANTEL PÉTER** japanológussal, a *Nippon-babona - A magyar-japán kapcsolatok története* című könyv szerzőjével. A kötet a helyszínen kedvezményes áron lesz megvásárolható.

Beszámolók**Beszámoló az MJBT keszthelyi csoportjának tevékenységéről**

A keszthelyi csoportot a japán-magyar Életfa Általános és Alapfokú Művészeti Iskola képviseli a Magyar-Japán Baráti Társaság egyik bázisaként. Minden évben tavasszal 3-4 napos rendezvénnyel szoktunk emlékezni azokra a japán barátainkra, akiktől ajándékba kaptuk ezt a gyönyörű iskolát. Különösen Okuma Nobukóra, japán alapítónkra emlékezünk az Okuma Napok keretében. Ezúttal is ez volt csoportunk kiemelkedő eseménye, amelynek jelentőségét az is emelte, hogy idén ünnepeljük iskolánk fennállásának 20. évfordulóját.

Április 4-én az ünnepi programot a rendezvény fővédnöke, Manninger Jenő országgyűlési képviselő, az Interparlamentáris Unió Magyar-Japán Baráti Tagozatának elnöke nyitotta meg.

Megtisztelt bennünket Koszuga Dzsuncsi nagykövet úr is, aki ünnepi köszöntőt is mondott. Látogatásának azért is örültünk, mert ezúttal már másodszor látogatott el hozzánk.

Babos Lajos igazgató köszöntője után a nyitó gálaműsorban is megemlékeztünk Okuma Nobuko Kodály díjas zenepedagógusról, japán és magyar énekkel, zenével és tánccal a pedagógusaink közreműködésével.

M. Komáromi Gyöngyi, az iskola magyar alapítója előadásában bemutatta az iskola múltját, a japánokkal történt kapcsolat legendás történetét, jelenét és jövőjét is. A rendezvényünk keretében április 5-én ünnepi hangversenyt adtak a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen tanuló japán diákok is.

Április 6-án játékos foglalkozásokat szerveztünk a gyerekeknek a japán és magyar kultúra jegyében: Bordácsné Kishonti Erika tanár, népi iparművész, a Népművészet Mesterétől szőni tanulhattak, valamint Vajdáné Bárdi Magdolna segítségével megismerkedhettek a japán szorobánnal is. Borsányi Klára, a Magyar–Japán Baráti Társaság gasztronómusa pedig a japán ételek készítésébe avatta be a gyerekeket.

Május 11-én a Zala megyei zenetanárok gyönyörű ajándék koncertet adtak japán-magyar iskolánk jubileuma alkalmából.

Két kiállítás is reprezentálta az iskola innovatív tevékenységét: kiállítottuk Eckert Judit, Egyed Andrea, Androsits Erika és M. Komáromi Gyöngyi könyveit és írásait, illetve kiállítást rendeztünk régi diákjaink, Kolodics Sára Luca kerámiáiból és Farkas Janó festményeiből.

Egykori diákjaink részére hangulatos találkozót is szerveztünk.

M. Komáromi Gyöngyi
A Magyar-Japán Baráti Társaság keszthelyi csoportjának vezetője

Fotók: M. Komáromi Gyöngyi

Az MJBT Székesfehérvári csoportjának beszámolója

A Magyar-Japán Baráti Társaság székesfehérvári klubja és az 50 éves jubileumát ünneplő székesfehérvári Munkácsy Mihály Általános Iskola immár hagyományos közös programját rendezte meg 2017. május 2-án, amelynek részét képezte a japán gyermekrajz-kiállítás ünnepélyes megnyitója és a DENSO Gyártó Magyarország Kft. iskolafejlesztési projektjének átadása és bemutatása.

A program nyitó műsoraként az iskola alsótagozatos diákjai szerepeltek kedves műsorukkal. Ezt követően Tóth Péter, az iskola igazgatója üdvözölte a megjelenteket, kiemelve őexcellenciáját Koszuga Dzsuncsit, Japán magyarországi nagykövetét, Dr. Vihar Judit professzorasszonyt, a Magyar-Japán Baráti Társaság elnökét, Brájer Évát, Székesfehérvár MJV alpolgármesterét, valamint Kató Jukihirót, a DENSO Gyártó Magyarország Kft. vezérigazgatóját. Az igazgató elmondása szerint ez az esemény kettős ünnepnek is tekinthető, mert ezalkalommal a Denso Kft. iskolafejlesztési projektje is átadásra kerül. Ezt követően felkérte Koszuga Dzsuncsi nagykövet urat a japán gyermekrajzkiállítás megnyitására. A nagykövet úr örömmel nyilatkozott a mai programról, a japán-magyar kapcsolatok e formájáról, amely a japán-magyar baráti kapcsolatot jelképezi, valamint erősíti a két nép kulturális kapcsolatát is. A nagykövet úr szólt az iskola és a DENSO kapcsolatáról, kiemelte azt a jelentős segítséget a Denso Kft. jóvoltából, amelynek révén az iskola egy modern, interaktív táblarendszert vásárolhatott és működtethet a fizikai szaktanteremben. Hálás köszönet Dr. Vihar Judit professzorasszonynak a tolmácsolásért.

Brájer Éva, a Székesfehérvár MJV Önkormányzat nevében üdvözölte a megjelenteket. Örömét fejezte ki, hogy a tanulók népi rigmusokat, dalokat szólaltattak meg, majd, a japánok zeneszeretetére utalva, a Kodály-émlékév kapcsán a két nemzetet összekötő szálakról beszélt. A rajzokból, bár a körülmények és a környezet eltér, ugyanaz a lélek, ugyanaz az érzület, ugyanaz a gyermekfantázia árad, mint a magyar gyermekek rajzaiból.

Kato Jukihiro, a DENSO Gyártó Magyarország Kft. elnöke kifejezte, hogy a vállalati filozófia fontos eleme a helyi társadalom, a környezet támogatása. Ennek szellemében számos programot hajtanak végre, amelynek révén óvodák és bölcsődék felújításában vesznek részt. A siker záloga a jövő generációjában van, így a legfiatalabbak mellett támogatják az iskolásokat is: 2017 februárjában hirdették meg a pályázatukat interaktív táblák beszerzésére. A program keretében több mint 200 ezer forinttal támogatták az eszközbeszerzést a Munkácsy Mihály Általános Iskolában és biztosították a vizuális szaktanterem részleges felújítását.

A program folytatásaként az iskola udvarán megtekintettük azt a szakurafát, amelyet 2009-ben, az Osztrák-Magyar Monarchia és Japán kapcsolatfelvételének 140. és a kapcsolat újrafelvételének 50. évfordulóján, a kettős évfordulóra emlékezve ültettünk. Itt Schwerlichovszky László, a Magyar-Japán Baráti Társaság székesfehérvári Klubjának elnöke köszöntötte a vendégeket. Röviden bemutatta az MJBT székesfehérvári klubját, amely 1989. november 3-án alakult és 2003 óta építi kapcsolatát a nagojai Aichi Japán-Magyar Baráti Társaság területi csoportjával, pontosabban a

Nagojától mintegy 30 km-re lévő Inujama városával. Örömkre szolgál, hogy 2006-ban volt szerencsénk velük találkozni Székesfehérváron. E kapcsolatnak köszönhetően szerveződik a japán és magyar általános iskolások rajzainak és festményeinek cseréje és kölcsönös kiállítása több városban is, mint például a Székesfehérvár Munkácsy Mihály Általános Iskolában, a Székesfehérvár Tóvárosi Általános Iskolában, a Magyaralmási Általános Iskolában, a Polgárdi Általános Iskolában, a Seregélyesi Általános Iskolában, ahol 2008-ban sikeres szakura-ünnepséget rendeztünk, szakurafa ültetéssel egybekötve. (A kiállítást Ohoka Jukimasza, a DENSO Hungary Ltd. volt elnöke nyitotta meg.) Ezt követően az Enyingi Tinódi Lantos Sebestyén Református Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási intézményben nyílt kiállítás, amelyet Takamizu Hidero nyitott meg, majd a Székesfehérvári Teleki Blanka Gimnázium és Általános Iskolában nyitottunk kiállítást, és ültettünk szakurafát a Denso akkori elnökével közösen.

Szilárdan hiszem, hogy a mostani programokon keresztül a Japán és Magyarország közötti kölcsönös megértés és barátság tovább fog mélyülni. Jelképezze mindezt ez a szép szakurafa. Növekedjék ez a fa naggyá, jelképezze sokáig e két nagyszerű, tehetséges nép kapcsolatát, barátságát. Őrizze és ápolja ezt méltósággal a székesfehérvári Munkácsy Mihály Általános Iskola tanári kara és az itt tanuló diákság, zárta mondandóját Schwerlichovszky László. Ezt követően az iskola könyvtárában került sor egy igen kellemes, hangulatos fogadásra, ahol az iskola finomságok sokaságával várta a vendégeket.

Schwerlichovszky László

Fotók: Schwerlichovszky László

Az alábbiakban a Magyar-Japán Baráti Társaság 2017. évi közgyűlésének jegyzőkönyvét olvashatják változatlan formában.

JEGYZŐKÖNYV

**Készült a Magyar-Japán Baráti Társaság
2017. május 19. napján 15 órakor tartott éves közgyűlésén**

A közgyűlés helye: Nemzetek Háza, 1062 Budapest Bajza u. 54. mfsz. 2.

Jelen vannak: a mellékelt jelenléti ív szerint.

Menyhárt István megállapítja, hogy a jelenléti ív alapján összesen 19 fő jelent meg, a közgyűlés nem határozatképes. 15 perc elteltével tartott megismételt közgyűlésre kerül sor, ami a megjelentek számától függetlenül határozatképes.

1. A főtitkár nyitóbeszéde

Hajnal Krisztina köszöntője. Javasolja a közgyűlésnek a levezető elnök, a jegyzőkönyvvezető és a jegyzőkönyv-hitelesítők megválasztását.

A közgyűlés nyílt szavazással, egyhangúan megválasztja az alábbi közreműködőket:

Levezető elnök: Menyhárt István

Jegyzőkönyvvezető (diktafonos felvétel alapján): Hajnal Krisztina

Jegyzőkönyv-hitelesítő: Sági Attila, Lázár Marianna

A közgyűlés egyhangúlag elfogadja az alábbi napirendi pontokat:

Napirend

1. A főtitkár nyitóbeszéde	6
2. Elnöki beszámoló a 2016. évről	7
3. Az elnök 2017. évi terveinek ismertetése	7
4. Helyi csoportok, klubok, szakmai tagozatok vezetőinek beszámolója és tervei	9
Csoportvezetői beszámolók	9
Tagozatvezetői beszámolók	13
5. A gazdasági titkár beszámolója a 2016. évről	18
6. Az Ellenőrző Bizottság jelentése	19
7. Ellenőrző bizottsági tisztújítás	20
8. A gazdasági titkár 2017. évi terveinek ismertetése	21
9. Tombola	21

2. Elnöki beszámoló a 2016. évről

Dr. Vihar Judit nem sorolja fel a legalább 50 programot, amit az elmúlt egy évben megszerveztünk, mert az a Kizunában mindenki számára olvasható. Inkább azt mondja el, hogy a tavaly megválasztott új vezetőség az ő véleménye szerint, hogy dolgozott.

Tavaly nagy változás történt a vezetőségben, ugyanis sok fiatal vezetőségi tagot választottak meg, aminek Vihar Judit nagyon örül. Úgy gondolja, hogy a vezetőségből a legtöbb munkát az elnökön kívül a főtitkár és a gazdasági vezető végzi. Elmondja, hogy ennyire elégedett még soha nem volt, mint ebben az évben, pedig 2001. óta elnök. Elmondja, hogy Hajnal Krisztina főtitkári feladatait lelkiismeretesen végzi, emellett önállóan is talál feladatokat, pl. a heti hírlevél (MJBT Hírnök) elindítása. (Kiemeli, hogy az eddigi főtitkárokkal is nagyon meg volt elégedve.) Menyhárt István szintén sokat dolgozik, például a pályázatokat ő írja és a Japán Nagykövetséggel közösen szervezett koncert szervezéséből is nagy részt vállalt.

A többi vezetőségi tag munkájáról vegyes véleménnyel van: vannak, akik húzzák a szekeret és vannak, akik kevésbé. Kiemeli Sági Attilát (aki a klubnapokat szervezi), Lázár Mariannát (aki most az őszi jubileumi program levelezését intézi), Borsányi Klárát (aki minden rendezvényre, többek között a közgyűlésre is japán ételekkel készült).

Emellett megdicséri Czifra Adrienn, aki ugyan nem tagja a vezetőségnek, de sokat dolgozik a Társaságban (pl. a nyelvtanfolyamok szervezésével) és az ő munkájával is nagyon elégedett.

A nyelvtanfolyammal kapcsolatban Vihar Judit elmondja, hogy a tanfolyamok megszervezésében Hajnal Krisztina nagyon sokat dolgozott, de a feladatot azóta átvette Czifra Adrienn.

Vihar Judit elmondja véleményét a vidéki csoportokról is. A legjobbak között három csoportot említ: Gyulát (Hankó Ferenc vezetésével), Szombathelyet (Schmitt Csilla vezetésével, ahol minden évben hatalmas japán nap van, Schmitt Csilla emellett a jukata tagozat munkáját is segíti és európai szintű gyermekkimonó kiállítást is szervez) és Kecskemétet (Kriston-Vízi József vezetésével, ahol testvérkapcsolat van Aomori várossal, japán napokat, kiállításokat stb. szerveznek.)

Nagyon jó még Győr (Horváth Ferenc vezetésével), Dunaújváros (Németh Irma vezetésével), Pécs (Sági Judit vezetésével, aki már a Magyar Origami Kört is vezeti) és Keszthely (ahol Életfa Nap szokott lenni).

Az elmúlt év programjaiból kettőt emel ki, a Haikunapot (amelyben Czifra Adrienn segített), illetve a Japán napokat, ami idén két helyszínen zajlott: idén megkaptuk a Nemzetek Házát az előadások számára ingyen.

Kérdés nincs, a közgyűlés egyhangúlag elfogadja az elnöki beszámolót.

3. Az elnök 2017. évi terveinek ismertetése

Mivel jó vezetőségünk van, ugyanazok a programfajták futnak tovább, mint amik eddig voltak: klubnapok, japán napok, haiku nap. Ráadásul új programok is jönnek hozzá. A Tavaszi hangok koncertet a Zeneakadémián eddig a Súly család szervezte, de jövő évtől a szervezést átveszi a Társaság, ebben Csalló Edinának lesz oroszánrésze. Nagyon fontos program lesz még a 30. évforduló. 1987-ben a Hazafias Népfőnt részeként alakultunk meg, tehát idén 30 évesek leszünk. Ezt több alkalommal is meg fogjuk ünnepelni.

Szeptemberben itt lesz Waseda Mika tanárnő, aki nagyon szívesen eljönne egy klubnapunkra, hogy beszélhessünk az évfordulóról és ezért idén kivételesen októberben mennénk a Fuji Étterembe.

Október 2-án a Károli Egyetemen egy kamisibai együttes, egy japán házaspár érkezik hozzánk előadni. Október 7-én az Erőműházban is előadnak.

Legnagyobb ünnepünk október 27-én lesz a Néprajzi Múzeumban. Hauszmann Alajos gyönyörű épületében egyelőre még a Néprajzi Múzeum működik, akikkel nagyon jó a kapcsolatunk, ezért ingyen adják oda nekünk.

Dr. Vihar Judit felkéri Lázár Mariannát, hogy röviden vázolja, kik érkeznek előadni.

Lázár Marianna elmondja, hogy három japán egyesület, csoport érkezik majd a jubileumi ünnepségre, két ikebana (virágrendező) csoport, akik két különböző iskolát képviselnek, illetve egy harmadik csoport kimonó workshopot tart ezzel egy időben. Sok szép kimonót hoznak, be lehet majd öltözni. Ez a három csoport biztosan jön, de lehet, hogy mások is csatlakoznak hozzájuk.

Vihar Judit hozzáteszi, hogy a héten tartott koncerten sok zenész jelezte, hogy ingyen eljönnének, ha a Baráti Társaságnak szüksége lesz rá.

Vihar Judit folytatja, hogy a vidéki napok sorát idén egy új helyszín színesíti. Gyulakeszin, egy Csigó malom nevű épület felső emeletén színháztermet alakítottak ki, ahol koncerteket szoktak tartani. Idén a koncertek témája Japán lesz. Július 7-8-án és 15-16-án japános koncertek és italbemutató is lesz. (Vörös Attila, Intercooperation)

Vihar Judit felkéri Czifra Adrienn, hogy számoljon be a nyelvtanfolyamról. Czifra Adrienn elmondja, hogy jelenleg két új csoporttal működik a tanfolyam, most május elején voltak az órák, mindkét csoport teljesen kezdő. Mindkét csoportban 11-12 fő van.

Vihar Judit elmondja, hogy idén a Károli Egyetem japán szakán két szakdolgozat is született Társaságunk munkájához csatlakozóan: *Japán napok Budapesten* (Katernák Réka) és *Japán-magyar kapcsolatok a baráti társaságokon belül* (Dán Csilla)

Villányi Mariann kérdésére Vihar Judit azt is elmondja, hogy mindkettő BA szintű dolgozat. Sági Attila hozzáteszi, hogy Katernák Réka szakdolgozata interjúkon is alapszik.

Menyhárt István kérésére Vihar Judit beszámol a május 17-én már megrendezett, Japán hangjai – zene és kjógen – koncertről. A Japán Nagykövetség megkeresett minket, hogy szeretnének egy koncertet rendezni a BMC-ben (280 férőhely), már szponzoruk is van, a JTI. Felkérték a társaságot társszervezőnek, ami óriási megtiszteltetés. Aki ott volt, láthatta, hogy egy hatalmas molinó ott volt a Japán Nagykövetség mellett.

Az előadás két részből állt, a szünet előtt volt ugyanis egy kjógen bemutató. (A kjógen egy vidám, színpadi műfaj, Magyarországon most volt ilyen először.) Vihar Judit röviden elmeséli a kjógen darab történetét és a koncert menetét.

4. Helyi csoportok, klubok, szakmai tagozatok vezetőinek beszámolói és tervei

Csoportvezetői beszámolók

MJBT-Szombathely Beszámoló 2016

Programok

Egyesületünk a 2016 tavaszán egy kirakó kiállítást szervezett a Kámoni Arborétumban „Csodálatos Japán” címmel. A kiállításon Japán olyan nevezetességeivel ismerkedhettek a látogatók mint Mijadzima, a Fudzsi vagy a japán várkastélyok. A kiállítás április 29-től május 18-ig volt láthogatható. Nagy érdeklődés kísérte.

Október 1-én került megrendezésre a Japán Nap, amely nyolcadik alkalommal mutatta be a japán kultúra sokszínűségét városunkban. A gyermekek kézműves foglalkozásokon vehettek részt, *hacsimakit*, azaz japán fejpántot, valamint cseresznyevirágos ágat készíthettek, míg az idősebbek előadásokat hallgathattak a *kódóról*, azaz illatjátékról, a japán hitvilágról, az *ikebanáról*, harcművészetekről, és a gyermekkorról. A japán harcművészetekkel (karate, *sumó*, *kjúdó* stb.) és a teaszertartással bemutatók által is ismerkedhettek vendégeink. Geszty Glória valamint Ataru előadása tovább színesítették a programot. Rendezvényünket Koszuga Dzsuncsi nagykövet úr is megtisztelte látogatásával. Közel 1000 fő látogatott el az eseményre.

Pályázatok

SZMJV Önkormányzat Kulturális és Civil Alap támogatását a Japán Napra a 61536-3/2016 számú támogatási szerződés alapján még 2016-ban kellett elszámolni. A kapott 300.000 Ft-ot nagyrészen a rendezvény helyszínbérletére fordítottuk.

A támogatást megadott határidőre elszámoltuk, a pályázat sikerrel zárult.

Idei programjaink

Idén tavasszal a japán-magyar rajzcsereprogramban vettünk részt, melynek során magyar gyerekek rajzait küldtük Japánba és az onnan kapott rajzokat a Szombathelyi Váci Mihály Általános Iskolában állítottuk ki. A megnyitóra május 15-én került sor, és a tanév végéig lesz megtekinthető.

Október 7-én fogjuk megrendezni a 9. Japán napot, amelyhez az önkormányzattól idén is 300.000 Ft támogatást nyertünk.

A programot idén is különleges témákkal gazdagítjuk. Japánból várunk fotóművész vendégeket, akik a *furiszode*, azaz a lebegő ujjú kimonó szakszerű fényképezésének rejtelseibe fogják beavatni a látogatókat. Ehhez hasonló bemutatóra még nem került sor hazánkban, de természetesen nem csak a fotózás iránt érdeklődőket várjuk sok szeretettel!

Győri beszámoló a 2016. évi közgyűlés óta eltelt időszakról

2016. szeptember 27. Győri klubtagunk, Sipőcz Bernadett hat hetet töltött Japánban. Azon belül is, Tokió, Kiotó és Hiroshima városokban barangolt ottani barátai társaságban. Élményeiről egy rendkívül nézőbarát stílusú előadást tartott, mintha mi is ott lettünk volna, és mindig csak annyit mondott a képek mellé, amennyit jó, ha tudunk.

2016. október 17-én a Zeneakadémia két japán növendéke, Morimoto Miko és Mukeda Narihito zongoraművészek szerepeltek Győrött, nagy sikerrel.

2016. december 1-én Vámoszabadin, valamint **2017. február 7-én** a győri Arany János klubban előadást tartottam a Kelet és Nyugat gondolkodásmódjáról, összehasonlítva a két civilizációt lelki és szellemi síkon.

2017. március 10-én beszélgetésre hívtuk Uemacu Daicsit, a Győri Balett magántáncosát, aki rendkívüli közvetlenségével méltán nyerte el a közönség szimpátiáját. A hangulatot még fokozta, hogy ezen a napon volt a 25. születésnapja. Természetesen a koccintás sem maradt el.

2017. április 21-én az AFS Magyarország Nemzetközi Csereprogram Alapítvány szervezésében hazánkban tanuló két japán középiskolás volt a vendégünk, akik nemcsak bemutatták hazájukat, hanem énekeikkel és kedves dalos játékkal is gazdagították az est programját.

Győr, 2017. május 3.

*Horváth Ferenc
győri klubvezető*

Fotó: Borsányi Klára

Szolnok

Feladó: Kovács Mihály <misi-bacsi@freemail.hu>
Magyar-Japán Baráti Társaság, Szolnok

Címzettek: MJB T

Vihar Judit, elnök <jvihar@gmail.hu>

Hajnal Krisztina, főtitkár <fotitkar@mjb.hu>

Üdvözöllek Vihar Judit és Hajnal Krisztina!

Höszönettel vettem a meghívást az MJB T május 17-i közgyűlésére, amelyen sajnos nem tudok részt venni. Ezzel ezúton küldöm tájékoztatómat az idei évi programjainkról.

2017. március 15-29

Baráti társaságunk két tagját vendégül látta Jász testvérpárosunk és a Jókohamai Tisza Baráti Társaság. Varga Dorottya és Bódi István átadták Szolnok polgármesterének és társaságunk üdvözlőt. Jászban tájékoztak a kapcsolataink 35. évfordulójára szóló tervekről.

Március 16.

Némi késéssel hina macurit, a Japánban március 3-án szokásos lányok ünnepét rendeztünk a szolnoki Pitypang Óvodában. Ebből az alkalomból a társaságunk megajándékozta az óvodát egy 15 hina babából és a kollekciót dísz tárgyakkal kiegészítő igen értékes gyűjteménnyel. A kislányok és az óvónők nagy örömmel fogadták az ajándékot és a „Kisbarack” című japán mesét, amelyet jászi gyerekek rajzaival illusztráltunk.

Március 19-24

Hagyományaink szerint fogadtuk az évenként hozánk látogató, immár 23. jászi diák-tanár delegációt. A 19 fős csoport szállásadói ismét szolnoki családok voltak.

- 2. -

Az óvodai, általános- és középiskolai látogatásokat, különösen bemutatott műsorok tették emlékezetessé.

Az erdeiéletnél az Erdők Nemzetközi Nappja alkalmából japán és magyar előadás hangzott el az erdők védelméről. Nagyonmennyőző, honfoglaláskori kosztümös játékok tartottak bemutatást, amit vadászparti séta, közös főzés és vacsoraest követett.

Vendégeink megtekintették a Damjanich Múzeum néprajzi kiállítását és a Repülőmúzeumot.

Fogadták a delegációt a városházán és a megyeházán.

A belcsúpartit ismét a Szolnoki Jűvéntelepen rendezték.

A csoport magyarországi látogatása Budapesten zárult, ahol fogadta őket japán munkatársai is.

Március vége-április eleje

A szolnokiak az idei tavasszal is gyönyörködhetnek a több mint 50 japán cserekenyefa virágba borulásának.

Május 5.

A Pitypag Óvodában megrendezték a fiúk ünnepét, a tango no szekkut is. Az övönöket ismét díszes juhatakkba öltöztették. A terem színes, pontyokat formázó zászlókkal (koinobori) díszítették. A fiúcskák is meghallgatták a „Kisbarack” c. mesét, és végül edzést is kaptak ajándékba.

Május

Az Európai Parlamentben dolgozó Sipos László -baráti társaságunk egyik vezetője- kalligráfiáját is kiállították azon a képművészeti tárlaton, melyen kizárólag EP képviselők vagy dolgozók szerepelhettek. A naplópapírra készült alkotás a székely-magyar rovásírás kalligrafikus adaptációja.

Terveink

— A város többi óvodás csoportjainak is megmutatjuk a Pitypag Óvoda egyik termében látható hina babákat, és

— 3. —

az óvodába már öt alkalommal látogatást tett japán vendégektől kapott ajándékokat.

- A jelenlegi és a következő évadban is folytatódnak a Szolnoki Szimfonikus Zenekar hangversenyei Izaki Maszahi-ro, a város főzeneigazgatójának vezényletével és Fuji Aki, a zenekar premier-zongoraszólistája, valamint több japán vendégművész közreműködésével.
- Megkezdjük a felkészülést a Juddal létrejött kapcsolatunk 2018-ban esedékes 35. évfordulójának megünneplésére.

— . . . —

A programjaink iránti érdeklődést tisztelettel köszönöm.

Az MJBT vezetőinek és valamennyi tagjának jó egészséget és eredményes munkát kívánok.

Szolnok, 2017. május 9.

Üdvözlettel: Horváth László

Gyula

Sajnos a tavalyi év nem sikerült olyan jól, főleg csak ismeretterjesztő előadásokat szerveztek a városi könyvtárban hatalmas érdeklődés mellett. A gyulai kolbászt előállító kft.-vel sikerült jó kapcsolatokat kialakítani.

Tervezik a Békéscsabai Japán napokat. Gyönyörű a helyszín és a városvezetés is nagyon támogatóan áll hozzá. Békéscsabán ugyanis elkezdődött egy olyan programsorozat, ahová nagyköveteket hívnak meg. (A belga és ausztrál nagykövet már járt ott.) Ez a projekt beleillik a Békés megyei japán nap projekt kereteibe. (Gyulán már kétszer volt.)

Év végén lesz egy évzáró kis rövid japán est.

Tagozatvezetői beszámolók

Origamis események 2016 -2017

A 2016 évi MJBT közgyűlés óta az alábbi origamis eseményeket emelném ki a sok közül:

Hosszú évek óta rendszeresen közreműködünk a Magyar-Japán Baráti Társaság által szervezett Japán napokon a Hopp Ferenc Múzeumban. Tavaly és idén is mind a két napon sok érdeklődő ült le színes virágokat, állatfigurákat és érdekes modelleket hajtogatni.

2016. augusztusában került sor a Magyar Origami Kör 27. Nemzetközi Origami Találkozója Pécsen, Sági Judit szervezésében. A díszvendég egy neves angol origami művész, Nick Robinson volt. Kísérőprogramként egy nivós kiállítás nyílt a pécsi belváros egy galériájában, amelyen több olyan művészeti ág is bemutatkozott, amely origami technikát használ. A találkozó nagyon intenzív oktatási óráit helyi kiállítás is kísérte.

2016. október 24. és november 11. között az Origami Világnapok keretében országszerte nagyon sok origami foglalkozást szerveztek helyi csoportjaink, tagjaink. Az esemény kapcsán több TV és rádiós szereplésre is felkérést kaptam.

2016. decemberében az Iparművészeti Múzeum hangulatos karácsonyfa kiállításán a Magyar Origami Kör tagjai ismét origami modellekkel díszítettek egy fenyőfát a Nagytétényi Kastélmúzeumban, amely nagyon jól illeszkedett a Kastély itáliai barokk termébe. Karácsony előtt ugyanitt nagyszerű origami foglalkozást tartottunk családok részére.

A Japán Alapítvány könyvtára számára hosszú évek óta évszakhoz illő origami dekorációt készítenek alkotóink, ezek a könyvtár olvasóterét díszítik.

Nagy örömünkre egyre több felkérést kapunk! Sok nagy rendezvényen működünk közre oktatóként, animátorként, főleg az Óbudai Önkormányzattal van több éve nagyon jó kapcsolatunk! (Óbuda Napja, Civil Nap, Platán Könyvtár).

A Magyar Origami Kör 1990 óta negyedévente publikálja szakmai kiadványait, amelyekből eddig közel 120 jelent meg. A régebbi origami magazinokból számos iskolába és óvodába juttattunk el. Magazinjainkból nagyobb mennyiségeket küldünk minden évben Erdélybe és már Kárpátaljára is. Az idősebb korosztályt is próbáljuk bevonni a hajtogatásba és nyugdíjasklubokba járunk oktatni.

Az origami csodálatos világa című vándorkiállítást 2013 augusztusában indította útjára Sági Judit és Fábián Zsolt. Ez a kiállítás azóta közel 3500 kilométert utazott, most Szegeden az Agorában tekinthető meg egészen július végéig.

2017. augusztus 4-6. között rendezi a Magyar Origami Kör 28. Nemzetközi Találkozóját Mezőberényben, amelyre szeretettel várjuk az MJBT tagjait is. Díszvendégünk egy lengyel origami művész, Artur Biernacki lesz.

Jelentős évfordulóra készül a Magyar Origami Kör, 2018-ban ünnepli megalapításának 30. évfordulóját!

Nemzetközi eseményekről is szeretnék beszámolni:

A Symmetry Festivalt 2016. júliusában Bécsben, a Műszaki Egyemen rendezte a Nemzetközi Szimmetria Egyesület. A szimmetriák megjelenését nemcsak tudományos, hanem művészi szempontból is vizsgáló rendezvényen hosszú évek óta külön origami szekció is van előadásokkal, bemutatókkal. A rendezvényt kísérő kiállításon magyar origami művészek alkotásait is bemutattuk. A Családi nap keretében szabadtéri oktatást tartottunk a Karlsplatzon a nagyközönség számára.

Zsebe József nemzetközileg is elismert origami művész tagunk művei meghívást kaptak egy nagyszabású nemzetközi origami kiállításra Tajvanra. A fővárosban, Taipeiben 2016 elején láthatta a közönség a világ 21 legkiemelkedőbb origami művészeinek alkotásait, májustól 2017 elejéig pedig Tainan városában. Zsebe Józsefet korábban a Nippon Origami Association (NOA) díszvendégeként Japánban is oktatott.

Végül egy személyes téma:

Ahogy arról a Kizunában már beszámoltam, 10 évnyi önkéntes munka után tavaly nyár végén lemondtam a Magyar Origami Kör elnöki tisztéről. A hír kapcsán több, a munkámat elismerő, dicsérő levelet kaptam, amelyet szeretnék itt is személyesen megköszönni!

Villányi Mariann, a Magyar Origami Kör tiszteletbeli elnöke

További részletek: www.ori-gami.hu, www.facebook.com/origami.hu

Az MJBT japán öltözködés tagozat jelentése 2017

Az elmúlt öt évben sok magyarországi és több szlovákiai rendezvényen szerepelt a Társaság jukatagyűjteménye, és az öltöztető és bemutató programok folyamatosan nagy népszerűségnek örvendenek.

A 2016. május és 2017. május közötti időszakban a következő rendezvényeken vettünk részt a Magyar-Japán Baráti Társaság jukatagyűjteményével, illetve a Társaság tagjainak jukata és kimonó magángyűjteményeivel:

2016. június 11-12. Japán Napok a Hopp Ferenc Ázsiai Művészeti Múzeumban és a Nemzetek Házában – jukata öltöztetés

2016. augusztus 30. VISZ Infohajó 2016 Konferencia (Vezető Informatikusok Szövetsége rendezvénye) – jukaták és japán hosztesszek biztosítása

2016. október 13-14. Computerworld CIO.hu 2016 – ITalk 2.0 (rendezvény vezető informatikusok, informatikai igazgatók, informatikai osztályvezetők számára) – japán hosztesszek és jukaták biztosítása

2016. október 28-29. Japán Napok a Károli Gáspár Református Egyetemen a Japán Tanszék szervezésében – jukata öltöztetés

2017. március 9. All Nations Lions Club jótékonysági koncertje – japán fellépő zenészek kimonóba öltöztetése

2017. május 12-13. Japán Napok a Hopp Ferenc Ázsiai Művészeti Múzeumban és a Nemzetek Házában – jukata öltöztetés

Továbbá több egyéb jukatabérlési kérés is érkezett cégektől, magánszemélyektől rendezvényekre és koncertfellépésekre.

Mivel az öltöztető tagozat vezetője, Csalló Edina 2017. januártól 2018. januárig Japánban tartózkodik, a Társaság jukatagyűjteményének kezelését és az öltözködés programok felügyeletét Schmitt Csilla, a Társaság szombathelyi vezetője vette át erre az időszakra.

Beszámoló 2017. első félév Magyar-Japán Baráti Társaság, Ikebana tagozat

Készítette: Hajnal Krisztina

Beszámoló időpontja: 2016. május 19., péntek

Tevékenységek:

- ♦ 8. Szombathelyi Japán Nap, 2016. október 1. (ikebana bemutató és előadás)
- ♦ Japán nap a Károli Egyetemen, október 29. (ikebana bemutató)
- ♦ IV. Haiku nap a Hopp Ferenc Múzeumban, április 9. (ikebanás haiku író verseny)
- ♦ Tan Kapuja Főiskola, 2017. április 5. (ikebana szeminárium)
- ♦ Sárvár, Nyitnikék Fesztivál, 2017. május 6. (ikebana bemutató és workshop)
- ♦ Japán napok a Hopp Ferenc Múzeumban, május 12-13. (ikebana bemutató és előadás)
- ♦ Ismeretterjesztő cikksorozat a Kizunában:
 - Az ősz hét virága (Kizuna 3/17 121. szám)
 - Az ezerarcú bambusz (Kizuna 4/17 122. szám)
 - A tavasz hírnöke, a barackvirág (Kizuna 1/17 123. szám)

Tervezett tevékenységek:

- ♦ További ismeretterjesztő cikkek a Kizunában
 - ♦ Reményeim szerint ezen események köre további előadásokkal és bemutatókkal bővül majd.
- Budapest, 2017. május 1.

Megjegyzés: A reiki tagozat szemléletmódjától és számos kijelentésétől a szerkesztő bizottság elhatárolja magát.

Reiki tagozat

Példaértékű, áldozatos és hasznos munkát végző társaim nevében is szólok, amikor a Reiki Tagozat helyzetéről beszélek. Az önkéntes reikiszolgálat ingyenes gyógyító tevékenysége nem kéri és nem zárja ki az adományozás lehetőségét. Így a befolyt adományokból és az MJBT könyveinek eladásából származó összegekkel és a tagdíjak rendszeres befizetésével képesek vagyunk az Társaságot ily módon is támogatni. Ezt a semmihez sem hasonlítható tevékenységet csak úgy és akkor tudjuk ellátni, ha minden olyan rendezvényen megjelenhetünk, ami a japán szellemiséget és kultúrát képviseli. Amennyiben nem, vagy csak szelektálva lehetünk jelen, akkor a feladatul választott tevékenység nem jelenik meg még értéknövelő lehetőségként sem.

Már harmadik esztendeje, hogy a Hopp F. K.-i Múzeum Japánnal kapcsolatos rendezvényén és egyéb helyeken sem tudunk megjeleni. Miért?-kérdezik tőlem az Önkénteseink.

Dr. Vihar Judit Elnök asszony indoklása: "Ezen a programon titeket nem tudlak beosztani. Minden hely foglalt és a múzeum ezeket a programokat fogadja csak el. Majd novemberben a Nagycsarnokban."

Kérdésem: 2013-ban és 2014-ben ott voltunk ezeken a rendezvényeken, ahol elismerték és megköszönték a tevékenységünket. Mi, Önkéntes Reiki Segítők nem változtunk, és a reiki is a régi! Több millió éves ősi tudásról van szó, melyet a japánok adtak vissza az emberiségnek. Ennek képviseletében 2017-ben is szeretettel és tisztelettel vagyunk az Egyesület tagjai és továbbra is szeretnénk munkánkkal és lelkesedésünkkel hozzájárulni mind a reiki mind az egyesületi hírnévhez! Ennek egyik ékes bizonyítéka a Fővámtéri Csarnokban vállalt kétszer 3 napos reggeltől késő délutánig tartó reikizésünk, igen nehéz körülmények között!

A reiki képviseletének megvalósításához nem elégséges, sőt bántó a disztinkció!

A reiki nem ismer megkülönböztetést! Különböző vallási és politikai meggyőződésű embereknel is ugyanúgy áramlik. Dr. Usui Mikao japán Reiki Nagymester szavai pedig egyenesen felkéri a reiki mestereket arra, hogy terjesszék ezt az unikális módszert szerte a világon, hogy ne csak a japánoké, az egész emberiségé lehessen, mivel példa nélküli tudásról van szó! Ha nem így lenne, akkor Egyesületi Reiki Tagozat sem lenne! Ha ez bekövetkezne, akkor kb. 35-40 emberrel, akiket korábban én hoztam be az Egyesületbe - csökkenne a taglétszám, az ötletadók száma: lásd 2 jó és megvalósított javaslatomat: Japán út és Japánnyelv tanulás! Továbbá, csökkenne a tagdíjak összege és az 1%-os adományok száma is. Ennek jelentős része a tanítványaimtól származik.

Végezetül tisztelettel és szeretettel kérjük, hogy a jövőben legyen körültekintő és az előbb említett reiki elvek megvalósulását előtérbe helyező programszervezés, mert a mi munkánk nem öncélú tülekedés, hanem segítő, egyetemes értékeket hordozó törekvés. Köszönjük szépen.

Haiku tagozat

A haiku napról már sokat beszéltünk, ezért ehelyett csak egy dolgot emel ki Vihar Judit. A Világ Haiku Szövetség tagjai vagyunk, ennek magyar tagozatát Vihar Judit vezeti. Nemrég jelent meg egy *Világ Haiku Antológia*, ahol minden országról egy haikut közöltek, így Magyarországról is. (Vihar Judit haikuja)

A versek három nyelven jelennek meg, angol, japán és eredeti.

Gasztro és furosiki tagozat

Borsányi Klára nagyon szerencsésnek érzi magát, hogy a nyugdíjas éveit kedvteléseinek szentelheti és 94 éves édesanyja hajlandó az ő kísérleteit megkóstolni. A japán nők 86 éves korukig élnek, tehát valamit biztosan jól csinálnak: szépen tálalva, frissen, keveset – ők is ezt próbálják otthon.

Szerencsére a japán napok szépen terjednek, most volt Sárváron és nemsokára lesz a Kerámiaparkban is.

Nagyon örül annak is, hogy átvette a furosiki stafétabotot Annától. Anna az 50 jelentkezőből 10-nek tanította meg a technikákat, de közülük Borsányi Klárát hívják a legtöbb helyre.

5. A gazdasági titkár beszámolója a 2016. évről

Menyhárt István elmondja, hogy az alábbi kiadásokat tervezte erre az időszakra:

- 500.000 Ft támogatás/reklám
- 70.000 Ft SZJA 1%
- 0 Ft pályázati forrás a Civil Alaptól
- 30.000 Ft kamatok
- 700.000 Ft tagdíjak.

Összesen: 1.300.000 Ft. 2016-ra nem terveztünk semmi rendkívülit.

Tényleges bevételek ebben az időszakban:

- 70.000 Ft támogatás/reklám (nyertünk további 100.000 Ft-ot a Japán Alapítványtól, amit technikai okok miatt csak idén márciusban fizettek ki, ezért ez nem került ide)
- 85.000 Ft SZJA 1%
- 0 Ft pályázati forrás a Civil Alaptól (május-júniusban derül ki)
- 0 Ft banki kamat
- 810.000 forint árbevétel
- 660 ezer Ft tagdíjak.

Összes bevétel: 1.636.000

Összes kiadás: 1.377.000

Kiadások: 6-800.000 Ft a létezés költsége (bankszámla, könyvelő, Kizuna (96 ezer Ft), Nemzetek Háza (50 ezer Ft), nyelvtanárok foglalkoztatása (350 ezer Ft), helyiségbérlet (200 ezer Ft), programok költsége (Japán napok: 250 ezer Ft))

Eredmény: 259.000 Ft.

Tavaly azt a feladatot kaptuk az EB-től, hogy írjuk össze a társaság eszközeit. Könyv szerint nincsenek nyilvántartva, de készítettünk egy listát arról, hogy milyen eszközeink vannak és hol:

- tatami (karuta klub)
- paraván (Gesztty Glória)

- aranyszínű paraván (Mecsi Beatrix)
- 8 db tatami (Borsányi Klára)
- teáskészlet (Borsányi Klára)
- jukaták (Schmitt Csilla)

Berke Károly kérdése: Hány tag van?

Hajnal Krisztina kiegészítése: Tavaly ősszel tartottunk egy tagrevíziót. Kiszűrtük azokat a tagokat, akik több mint három éve nem fizettek tagdíjat, és minden ilyen személynek külön írtunk (e-mailt illetve postai levelet), hogy ha a továbbiakban is szeretne tag maradni, legyen szíves befizetni a tagdíjat 2016-ra. Nagyon kevesen írtak vissza (akik be is fizették), a legtöbben nem reagáltak erre a felszólításra. Ezért több száz olyan tag tagságát szüntette meg a vezetőség, akik több mint 3 éve nem fizettek tagdíjat. Lényegesen kevesebben vagyunk, de azokkal lettünk kevesebben, akik egyébként sem fizettek tagdíjat. Szám szerint: kb. 388 fő.

Vihar Judit kiegészítése: Azért várunk három évig, mert sokan külföldre mennek (pl. Japánba) és ezért felfüggesztik a tagságukat, utána később fizetik be. Ebben nem vagyunk szigorúak.

Hajnal Krisztina hozzáteszi, hogy egyébként az alapszabály is ezt írja elő.

Szépvolgyi Géza ezzel nem ért egyet.

Szünet

Kenéz László sakuhasi előadása

Szusikóstolás Borsányi Klára jóvoltából

6. Az Ellenőrző Bizottság jelentése

Dr. Markó Béla beszámolóját azzal kezdi, hogy az EB mandátuma idén lejár. Ezért három gondolat köré csoportosul a beszámoló.

2006. május 26-án választotta meg az EB tagjait a közgyűlés. A József Attilai „Érted haragszom” szellemében kellően kritikusan és megértően igyekeztek eljárni.

Egy tortahasonlatot oszt meg a közgyűléssel: a tortát nem úgy kell elképzelni, hogy sok szeletből áll és minél többen vannak benne, annál kisebb minden szelet, inkább úgy, hogy a torta piskótából, krémből stb. áll, amely együtt alkotja a tortát.

Az MJBT nagyon sikeres és nem számít, hogy ebben kinek mennyi szerepe volt. Mindenki munkája hozzájárult.

A sikert különösebben nem érdemes magyarázni, az EB működésének sikerességére magyarázatul szolgál az MJBT sikeressége.

Először is felolvassa az alábbi, írásbeli jelentést:

A Magyar-Japán Baráti Társaság Ellenőrző Bizottságának (MJBT EB) beszámolója az MJBT 2017. május 19-ei közgyűlése számára

Az MJBT EB elnökeként tájékoztatom a Közgyűlést, hogy az EB eleget tett az MJBT Alapszabályában részére meghatározott követelményeknek.

Az MJBT gazdasági vezetése által bemutatott dokumentumok szűrőpróbaszerű átvizsgálása során az MJBT gazdálkodását az EB alapvetően rendben találta, érdemi kifogással nem él, mindössze néhány technikai jellegű javaslatot tett a gazdasági vezetés felé, színvonalas tevékenységük még hatékonyabb működése érdekében.

Figyelemmel kísérve az MJBT elmúlt beszámolási időszakban végzett sokrétű tevékenységét, az EB köszönetét és elismerését fejezi ki mindazon tagtársaknak, tisztségviselőknél, akik odaadó, önzetlen, eredményes munkájukkal hozzájárultak az MJBT egész működésének rendkívüli sikerességéhez.

Budapest, 2017. május 19.

Markó Béla

Szóbeli kiegészítések, technikai észrevételek:

- vagyongazdálkodás: vagyonnövekedés tapasztalható
- házi pénztár: konszolidált állapotba került, javasolták, hogy ezt a szintet tartsuk
- leltározás: örömmel vették megtörténtét

Vihar Judit kisszobájának tartalma:

- koto
- 4 kiállítás
- az MJBT tulajdonában lévő könyvek (Üvegnyúl stb.)
- két termosz

- látszik a fejlődés a kiadások vezetésének tekintetében
- számlák leadásának rendje: az EB javasolja, hogy itt történjen valamiféle rendszerezés, főleg Menyhárt István terheinek csökkentésére

Markó Béla ezután az EB mindkét tagjának nevében köszöni a bizalmat és a munkájukhoz nyújtott segítséget.

Menyhárt István megköszöni a beszámolót, elmondja, hogy Markó Béla szerényen nem beszélt arról, hogy ők milyen kiváló munkát végeznek például a számlák átnézésékor.

A közgyűlés egyhangúlag elfogadja az EB jelentését.

A közgyűlés 18 igen szavazat és 1 tartózkodás mellett elfogadja a gazdasági titkár jelentését.

7. Ellenőrző bizottsági tisztújítás

Menyhárt István felolvassa az alapító okirat EB tevékenységéről szóló szakaszait.

Az Ellenőrző Bizottság mandátuma lejárt, a három tag közül Markó Béla és Horváth Ferenc vállalják a jelöltséget, Schwerlichovszky László előzetesen írásban jelezte, hogy egészségügyi okok miatt sajnos nem tudja vállalni. Az elnökség Hankó Ferencet jelöli harmadik EB tagnak. Más jelölt nincs.

Hankó Ferenc röviden bemutatkozik. Szakmája a gazdaság és közbeszerzés, projekt menedzsmenttel foglalkozik. Jelenleg 2,2 mrd Ft-ért felelős. Érdekes és bonyolult munka, ezért is szeret időnként Japánba utazni.

A közgyűlés titkos szavazással szavaz. A szavazatokat Lázár Marianna számolja össze.

Az eredményeket Hajnal Krisztina ismerteti, az EB új tagjai a következők:

Dr. Markó Béla	17 szavazat
Horváth Ferenc	16 szavazat
Hankó Ferenc	16 szavazat

Az újonnan megszavazott tagok megköszönik a bizalmat.

Az EB tájékoztatta a közgyűlést arról, hogy megtartották egymás között az elnökválasztást és megszavazták Markó Bélát az ellenőrző bizottság elnökének.

8. A gazdasági titkár 2017. évi terveinek ismertetése

Menyhárt István elmondja, hogy az alábbi bevételeket tervezi:

- 1.300.000 Ft támogatás/reklám (Ebből 1.200.000 Ft a Japán hangjai – zene és kJógen – koncert költsége, amit a Nagykövetség kifizet az MJBT-nek, majd az MJBT az előadóknak. A további 100.000 Ft az a támogatás Japán Alapítványtól, amit még tavaly nyertünk.)
- 70.000 Ft SZJA 1%
- 250.000 Ft pályázati forrás a Civil Alaptól (már megkaptuk az értesítést)
- 0 Ft kamatok
- 700.000 Ft nyelvtanfolyam
- 660.000 Ft tagdíjak

Tervezett bevétel: 2.980.000 Ft

Menyhárt István elmondja, hogy az alábbi kiadásokat tervezi:

- 1.200.000 Ft azonnali kiadás (A Japán hangjai koncertre)
- könyvelés: 152.000 Ft.
- Kizuna: 70.000 Ft (Találtunk egy olcsóbb nyomdát.)
- Nemzetek Háza tagdíj: 50.000 Ft
- Bankszámla 50.000 Ft
- Nyelvoktatók: 350.000 Ft
- Terembérlet: 200.000 Ft
- Egyéb: 600.000 forintos keret (A jubileumi rendezvények költségét még nem tudjuk)

Összesen: 2.672.000 Ft

Eredmény: 308.000 Ft

A közgyűlés egyhangúlag elfogadja a gazdasági tervet.

9. Tombola

18:56-kor Menyhárt István megállapítja, hogy a közgyűlés rendben lezajlott, majd berekeszti.

Budapest, 2017. május 19.

Mozaik

Az alábbiakban az elmúlt időszak programjain készült fotókból szemezgetünk.

Fotók: Borsányi Klára és a Magyar Origami Kör

Örömhír

Nagy örömmel jelentjük, hogy idén tavasszal megjelent Kiss Sándor, Társaságunk volt vezetőségi tagjának könyve *Japán vonzásában – Magyarok, akik szerették Japánt* címmel, a Holnap Kiadó gondozásában. A 25 éves kutatómunka eredményeként létrejött mű a Japánban élt magyar üzletemberek történetét meséli el elsősorban a 19. század vége - 20. század eleji időszakra koncentrálva, amelyet szélesebb időbeli kontextusba is helyez a japán-magyar kapcsolatok átfogó sodrában. A szerző 2014-ben vehette át a Felkelő Nap Rendje kitüntetést a japán császártól a japán-magyar kapcsolatok fejlesztésében játszott szerepéért.

Olvasnivaló

Szakagucsi Ango: A virágzó cseresznyefák erdejében

Úgy tartják, hogy amikor a cseresznyefák virágoznak, az emberek szakét iszogatnak, gombócot esznek, és miközben a fák alatt sétálgatva gyönyörködnek a nagyszerű látványban, a virágzás pompája felvidítja őket. De ez hazugság.

Már miért lenne hazugság? Az Edo-kor óta az emberek ilyenkor valóban összejönnek, cseverésznek és rosszul lesznek a sok ivástól, de nem mindig volt ez így. Réges-régen úgy vélték, hogy félelmetes a cseresznyefák alatt tartózkodni, és senki sem gondolta, hogy ez olyan gyönyörű lenne.

Ha manapság arról beszélünk, hogy milyen a virágzó cseresznyefák alatt, akkor arra gondolunk, hogy az emberek jókedvűen összegyűlnek, szakét isznak, beszélgetnek, és éppen ezért jókedvűek és élénkek. De ha a cseresznyefák alatt nincsenek ott az emberek, félelmetes látvány tárul a szemünk elé. Van egy olyan *nó* dráma, amelyben egy magára maradt anya a szeretett gyermeke elrablójának nyomába indul, és amikor nem találja, elborul az elméje. Mikor megérkezik a virágba borult cseresznyefa ligetbe, és a virágszirmok között gyermeke alakját véli felfedezni, belehal az örületbe, majd a szirmok teljesen beborítják. Tehát meglehetősen félelmetes látvány, ha a cseresznyefák alatt nincsenek emberek.

Régen, a Szuzuka-hágón átkelő utazóknak egy cseresznyefa erdőn keresztül kellett áthaladniuk. Amikor a cseresznyefák nem virágoztak nem történt semmi, de abban az évszakban mikor virágba borultak, az arra járók egyszerűen megbolondultak a hulló virágszirmok alatt. Az utazók úgy gondolták, hogy minél hamarabb el kell menekülniük a virágok közeléből és a lehető leggyorsabban az örökzöld illetve a csupasz fák felé kell venniük az irányt. Egy ember még csak elboldogult valahogy, mivel a virágok alól gyorsan el tudott menekülni és a közönséges fák alá tudott futni. Fellélegezhetett, mikor sikerült neki eliszkolnia. De ha ketten voltak, már rosszabb volt a helyzet. Mivel senki se fut egyformán, ezért, ha valaki lemaradt és azt kiáltotta: „Hé, várjatok meg!”, majd tovább üvöltözött, a többiek ettől megijedtek és társukat odahagyva elináltak. Ezért általában, amikor az utazók átkeltek a Szuzuka-hágó cseresznyefái alatt, könnyen megromlott a barátok közti jó viszony, és eltűnt a bizalom is. Ettől fogva a vándorok is inkább vették a fáradságot és egy nagy kerülőt tettek, a távolabbi hegyi úton gyalogoltak, hogy ne kelljen a cseresznyefa erdőn keresztül menniük. Ezért a hegyek csendje hamarosan beburkolta a cseresznyefa erdőt.

Teltek-múltak az évek, s a hegyen egy borzasztóan rémes bandita kezdett el garázdálkodni: kegyelmet nem ismerve vetkőztette meztelenre, majd kaszabolta le az arra tévedőket. Ezt a kegyetlen férfit azonban a rettegés és az örület kerítette a hatalmába, mikor a cseresznyefák lombjai alá került. A bandita gyűlölte a virágokat, s kellemetlen érzés fogta el, mikor a közelükben volt, még a gyomra is felfordult tőlük. Annak ellenére, hogy a virágok alatt nem fújt a szél, mégis olyan érzése volt, mintha valami morajlana ott. De valójában a szél sem zúgott, s egy hangot sem lehetett hallani. Csak testének és lépteinek zaját, mely csendesen elenyészett és elnyelte a

mozdulatlan levegő. Olybá tűnt, hogy lelke és élete is úgy tűnik tova, mint ahogy a cseresznyevirág szirmai hullanak alá. Így hát be akarta csukni a szemét, kiáltani akart és menekülni, de akkor nem látott volna semmit és nekiment volna a fáknak. Ezért aztán muszáj volt szemét nyitva tartania, s ebbe majd beleőrült.

De a bandita nyugodt és megbánást nem ismerő férfi volt, így az egészet különösnek vélte. „Majd egy év múlva gondolkodjunk el ezen!” Idén nem akart ezen töprengeni. Jövőre, amikor nyílnak a virágok, majd alaposan átgondolja. Már vagy tíz esztendeje minden évben így elmélkedett, és most megint eltelt egy év.

A banditának már volt hét asszonya, s most szerzett magának egy nyolcadikat is. Az új nőt előző urától rabolta el, azután, hogy azt megölte.

Miután a bandita végzett az asszony férjével, valahogy furcsán érezte magát. Saját szabadsága, amit eddig korlátlanul élvezhetett, egyszer csak megváltozott. Nem tudta, hol a helye. Furcsa volt, de akkor különösen nem gondolt ebbe bele, mivel nem szokott hozzá, hogy bármihez vagy bárkihez is ragaszkodjon.

A bandita először nem akarta megölni a nő férjét, ezért csak meztelenre vetkőztette, és mint mindig, gyorsan el akarta húzni a csíkot. De a felesége túlságosan is szép volt, így még ha eredetileg nem is akarta megtenni, de végül lefejezte a férfit. Ez nem csak a bandita számára volt váratlan, hanem a nő számára is. A bandita az asszony felé fordult, aki megdermedve, tétován bámult az arcába. „Mától az én feleségem vagy!” – szólt a hegylakó, mire a nő bólintott. Felsegítette az asszonyt, de az azt mondta, hogy nem tud sétálni, vegye őt fel a hátára. Miután a rabló ebbe beleegyezett, könnyen a hátára vette és elindultak. Később mikor egy meredek emelkedőn másztak fel, a férfi megkérte a nőt, hogy szálljon le róla, mivel veszélyes helyen mennek. De az csak kapaszkodott belé, ellenkezett, és nem szállt le a férfi hátáról.

-- Ha a magad fajta hegyi ember is ennyire szenved ezen az emelkedőn, akkor én hogyan tudnék felmászni rajta...? Gondolj csak bele!

-- Jól van, jól van – szólt a férfi engedékenyen, bár kezdett fáradni és fájt mindene. – De csak egyszer mássz le rólam. Erős vagyok, ezért még ha fáj is mindenem, akkor sem szeretnék pihenni, na! Már egy ideje a hátamon viszlek kedvesem, de hátul nincs szemem és meg akarnálak nézni. Csak egyszer mássz le a hátamról, hadd csodáljam meg a gyönyörű arcodat!

-- Nem és nem! – kiabált elszántan a nő, miközben a férfi nyakába kapaszkodott. – Ilyen elhagyatott helyen egyszer sem akarok megállni. Gyorsan, pihenés nélkül szeretnék eljutni az otthonodig. Különben nem leszek a feleséged. Mert ha miattad magányosnak fogom érezni magam, akkor elharapom a nyelvem és meghalok.

-- Jól van, jól van! Értettem. Kérj bármit, én megteszem!

A bandita úgy gondolta, hogy még örömét leli majd ebben a csodálatos nőben, mint élete párjában, és majd elolvadt a boldogságtól. Büszkén kihúzta magát és körbe-körbe forogva mutatta a nőnek a környező hegyeket.

-- Ezek itt mind az én hegyeim! – hencegett, de az asszony rá se hederített. A bandita hirtelen csalódott lett. -- Figyelj! Ameddig a szemed ellát, mind a hegyek, a fák, a völgyek, egészen annak a felhőnek a széléig, mind az enyémekek!

-- Gyorsan, menjünk tovább! Nem szeretnék lezuhanni erről a göröngyös, sziklás szirtről.

-- Jól van, na. Eddig élvezted, hogy a hátamon cipeltelek, no!

-- Nem tudnál egy kicsit jobban sietni? Fuss!

-- Ez a hegyi út nagyon veszélyes, na! Itt még egyedül sem rohannék keresztül.

-- Hát annak ellenére, hogy nem látszol gyávának, nekem úgy tűnik, mégis az vagy. Mi lesz velem? Milyen haszontalan ember asszonya lettem? Ezután vajon hogyan bízzak meg benned?

-- Micsoda bolond! Ez az út...

-- Á, de lassú vagy! Talán már elfáradtál?

-- Bolondokat beszélsz! Ha ezen az úton átkelünk, majd megmutatom, hogy olyan gyorsan tudok futni, mint egy szarvas!

-- De úgy tűnik, elég nehezen veszed a levegőt! Olyan sápadt vagy!

-- Az elején mindig ilyen vagyok. De majd meglátod, hogy ha behúzódom, olyan gyorsan fogok futni, hogy elalélsz.

De a bandita olyan fáradt volt, mintha testének minden porcikája darabokra esett volna szét. Mikor nagy nehezen megérkeztek a férfi háza elé, a szeme is káprázott, a füle is csengett, és már arra sem volt ereje, hogy rekedt hangját egy kicsit megerőltesse. Míg a házból a férfi hét felesége kijött üdvözölni az új jövevényt, addig a bandita kissé ellazította szikla merev testét. Mikor letette a hátán lévő asszonyt, mindjárt meg is telt energiával.

A hét feleséget letaglózta a nő szépsége. Ilyen gyönyörűséget ugyanis eddig még soha nem láttak. A nő azonban megdöbbszent azon, hogy a feleségek milyen piszkosak voltak. A hét asszony valaha meglehetősen szép volt, de ennek már a nyomát sem lehetett látni. Az új jövevényt furcsa érzés kerítette hatalmába és közelebb húzódott a férfihoz:

-- Kik ezek a hegyi banyák?

-- A néhai feleségeim! – mondta a férfi zavartan, de úgy érezte jól felelt, hogy a „néhai” szót használta feleségeire. A nő viszont nem kímélte.

-- Szóval ők a te feleségeid?

-- Az a helyzet, hogy én akkor még nem tudtam, hogy létezik ilyen szép nő, mint amilyen te vagy.

-- Öld meg nekem azt a nőt! -- kiáltotta hirtelen az új jövevény és a legigényesebb külsejű feleségre mutatott.

-- De... arra nem gondoltál, hogy lehetnének a cselédlányaid ahelyett, hogy megölném őket?

-- Hiszen az uramat is meggyilkoltad, a saját feleségeiddel miért ne végezhetnél? Hát nem szándékozol a feleségeddé tenni engem?

A férfi némán felnyögött, majd hirtelen odaugrott az egyik feleségéhez, akire az új asszony mutatott és lefejezte. De egy lélegzetvételnyi pillanatra sem pihenhetett meg.

-- Ezt a nőt! Aztán azt... azt a nőt!

A bandita egy pillanatig habozott, de aztán azonnal odarohant s lecsapta egy másik felesége fejét is. Miközben gurultak a fejek, a titokzatos új asszony lágy és tiszta hangja visszhangzott, amíg egymás után mutogatott a bandita régi feleségeire.

-- Ezt a nőt! Aztán...

Az egyik feleség, akire a nő rámutatott, mindkét kezét az arca elé kapta, s nagyot sikított. Erre a kiáltásra a kard a feje fölé emelkedett, megvillant a magasban és lesújtott. A még életben lévők, hirtelen egyszerre kezdtek el minden irányba menekülni.

-- Nem bocsátom meg, ha csak egy is elmenekül! A bozótban is lapul egy! Az egyik felfelé menekül a hegyre...

A férfi feje fölé emelte vértől csillogó kardját és tébolyultan a hegyi fák közé rohant. Egyetlen menekülő asszonyt sem kímélve, lefejezte mind, majd visszajött az erdőből. Csupán egy kifícamodott csípőjű asszonynak nem sikerült elmenekülnie. Ő volt mindközül a legcsúnyább, egy nyomorék nő. A bandita elé állt, s kardját könnyedén a feje fölé emelte.

-- Jól van, no! Ezt a nőt nem. Ezt cselédemként fogom használni.

-- Nem probléma, levágom!

-- Ostoba! Azt mondom, ne öld meg!

-- Á, vagy úgy. Rendben...

A férfi eldobta véres kardját és leült. Elfáradt és hirtelen hányinger fogta el. Szédülni kezdett, és olyan súlyosnak érezte magát, mintha a feneke hozzáőtt volna a földhöz. Hirtelen a hatalmas csöndre eszmélt fel. Félelem töltötte el. Amikor felugrott, s riadtan körbepillantott, új asszonya tétlenül álldogált a helyén. Úgy érezte, mintha egy rémálomból ébredt volna. A nő szépsége egyenesen beszippantotta a lelkét és a tekintetét, és még csak mozdulni sem tudott. A férfit mégis nyugtalanság fogta el. Azt nem tudta, hogy milyen nyugtalanság, hogy miért fogta el, és hogy egyáltalán nyugtalanságnak lehet-e ezt nevezni. A nő túlságosan is gyönyörű volt és a férfi lelkét teljesen elnyelte a szépsége. Így nem igazán törődött a mellkasában hullámozó nyugtalansággal, csak hagyta magát elsülyedni a nő végtelen szépségében.

„Ez az érzés nagyon hasonlít valamihez” -- gondolta a férfi. Valamire emlékeztette, de mi lehetett az és mikor volt? „Á, szóval az!” Mikor rájött, egészen meglepődött.

A virágzó cseresznyefák erdejében. Arra emlékeztette, mikor ott haladt át. Azt már nem tudta, hogy pontosan hol történt ez, és hogy mire és hogyan emlékeztette. De az egészen biztos volt, hogy valamire nagyon hasonlított. Ő mindig csak ennyire szokta felfogni a dolgokat. Olyan férfi volt, aki nem törődött azzal, hogy utána rájön-e valamire vagy sem.

Véget ért a hosszú tél a hegyekben, de a hó elszórtan megmaradt a hegyoldalon, s a völgyekben lévő fák árnyékában. A tavasz a levegőben szikrázott, jelét adta annak, hogy hamarosan beköszönt az az évszak, amikor minden virágba borul.

„Idén nyílnak a cseresznyevirágok...” -- gondolkodott el a bandita. Még nem jött el az ideje annak, hogy a virágok közelébe menjen. De ha eljön a pillanat, merészen a fák alá fog sétálni.

Miközben sétál, furcsán kezdi érezni magát. Bárhova is néz, mindent virágok borítanak, s miközben az erdő közepén áll, a félelem elviselhetetlenné válik. Arra gondolt, hogy idén egyszer, a virágzó ligetek kellős közepén, mozdulatlanul -- nem is -- félelmet nem ismerve fog a földön megülni. S ott marad, nem fut el, bármi történjék is. Hirtelen arra gondolt, hogy akkor esetleg magával vihetné új feleségét, de amikor egy pillanatra annak arcára nézett, rossz előérzet fogta el, majd zavartan elfordította a tekintetét. Úgy érezte, hogy nagy baj lenne, ha a nő megtudná legbensőbb gondolatait, s ez az érzés valamiért a lelkét mardosta.

*

Az asszony rendkívül önző volt. Bármennyit is kívánt, szinte sohasem volt neki elég. Férje hol apró madarakért, hol szarvasokért rohangált a hegyekbe. Előfordult, hogy elejtett vaddisznót vagy medvét is. A nyomorék feleség pedig növények hajtásai és gyökerei után kutatva egész nap az erdőben bolyongott. De az új asszony nem mutatott semmi elégedettséget.

-- Minden nap ezzel akarsz megetetni?

-- De ezek kivételes étkek, na! Amíg ide nem jöttél, tíznaponta csak egyszer ettünk ilyeneket!

-- Mivel te hegyi ember vagy, neked ez így jó. De az én torkomon ez nem megy le. Az ilyen elhagyatott hegyi zugokban, csak a bagoly hangját lehet hallani hosszú éjszakákon át. De legalább az étel lenne olyan finom, mint a fővárosban, amit otthagytam. Vajon milyen lehet a főváros? Te el sem tudod képzelni, hogy milyen szívbemarkoló érzés elszakadni a várostól. Elragadtál engem, és helyette mit kaptam? Csak a hollók és baglyok lármáját. Bezzeg te ezt nem gondolod rémesnek vagy szégyenletesnek, igaz?

A nő dühös szavainak értelme nem jutott el a férfi tudatáig, mivel ő sosem élt a fővárosban. Elképzelése sem volt róla. Nem voltak olyan vágyai, amely ehhez az élethez, ehhez a boldogsághoz ne lett volna elegendő. Csupán a nő haragos kedélye miatt zavarodott össze, s mivel nem tudta hogyan kéne kezelnie ezt a helyzetet, ingerült lett.

Idáig nem tudta, hogy mennyi városból érkező utazót ölt meg. Ezek a vándorok gazdagok voltak, fényűző dolgokat cipeltek magukkal, és könnyű prédának bizonyultak. De ha nem volt náluk semmi értékes, amit ellophatott volna tőlük, akkor „Koszorú paraszt!”, és ehhez hasonló kifejezésekkel ócsárolta őket. Tehát mindössze ennyi ismerete volt a fővárosról és pompás tárgyakat birtokló lakóiról, és nem is jutott más eszébe azon kívül, hogy meglopja őket. Még azon sem kellett elgondolkodnia, hogy melyik irányban van a város.

A nő nagy becsben tartotta fésűit, díszes hajút és ajakrúzsát. Rögtön megszidta férjét, ha az a sártól és a hegyi vadállatok véréből lucskos kezével csak egy kicsit is hozzáért a kimonójához. Mintha a nő élete a kimonói körül forgott volna, állandóan azokkal foglalkozott. Azt parancsolta a férfinak, hogy alaposan mosakodjon meg és tartsa fenn a házat. A nőnek nem volt elég egy rövid ujjú kimonó és egy öv, számtalan réteg ruha és öv kellett még neki. Azokat is olyan furcsán kötötte meg, hogy össze-vissza lógtak rajta, s addig díszítgette a ruhát, míg az tökéletes nem lett. A

bandita tágra nyílt szemmel figyelte, majd felsóhajtott. Végül rájött valamire. Nem volt kétséges, hogy egy szépség állt előtte, és ez a szépség eltöltötte őt. Az önmagában értelmetlen, tökéletlen és érthetetlen foszlányok egybegyűlnek, hogy valami tökéleteset alkossanak, de ha azt szétbontjuk, újra értelmetlen foszlányokká válnak. Ezt a férfi a maga módján különös varázslatként fogta fel.

A bandita fát vágott és engedelmeskedett a nő parancsainak. Miközben cselekedett, maga sem tudta, hogy pontosan mit csinál és milyen célból. Egy egyszerű és egy karosszéket készített. Ha szép idő volt, az asszony kivitte a székeket a szabadba, és hol napos, hol árnyékos helyre ült és becsukta a szemét. Amikor a szobában ledőlt a karosszékbe, a gondolataiba mélyedt. Az őt bámuló férfi szemében nem látott mást, csak furcsa, csábító kéjvágyat. Ez a varázslat a valóságban zajlott, és miközben a bandita maga is ennek a varázsnak az elősegítője volt, így állandó bámulat és csodálat kerítette a hatalmába.

A nyomorék feleség minden reggel megfésülte a nő hosszú, fekete haját. Ehhez a férfi vizet hozott a völgyben folydogáló patak messzi forrásából. Büszke volt erre a munkára és mindig különös figyelmet fordított rá. Arra vágyott, hogy ő maga is a varázs energiájává váljon. Arra gondolt, hogy saját kezével maga is szívesen beletúrna a nő fekete hajába. „Nem, ilyen kézzel nem...!” -- hárította el a nő és megszidta a férfit. Mint egy gyermek, visszahúzta a kezét és kínosan érezte magát. A fekete hajra meredt, egyenesen hozzászegeződött a tekintete, és ahogy arca vonásait bámulta, megszületett az egyedüli, leírhatatlan szépség, amely olyan volt, mint egy végeláthatatlan álom.

-- Az ilyen dolgok...

A bandita éppen a fésűvel és a díszes hajtűvel babrált. Eddig sem az értelmét, sem az értékét nem volt képes felismerni ezeknek a tárgyakkal, és még most sem látta a dolgok között meglévő kapcsolatot és harmóniát, a díszek jelentőségét. De a varázst megértette. A varázs volt a dolgok élettereje. Ugyanis a dolgokban élet van.

-- Nem nyúlhatsz hozzá! Miért csinálod ezt minden nap?

-- Ez különös...

-- Mi különös?

-- Semmi csak... -- mondta a férfi zavartan. Meglepődött, de nem tudta, hogy miért.

Később a férfiban megszületett a fővárostól való félelem. De ez az érzés nem is igazán rettegés volt, hanem sokkal inkább hasonlított az ismeretlen dolgokkal szemben érzett félelemre és nyugtalanságra: arra, amikor a jól ismert és megszokott állapotok után ismeretlen körülmények veszik körül az embert. A férfi szívét ijedség töltötte el a nő ötletére, hogy a fővárosba utazzanak. Mivel még soha semmilyen látható dologtól nem ijedt meg, ezért nem szokott hozzá a félelemhez és a szegényhez. Így csupán ellenséges érzést táplált a nagyváros iránt.

Több száz, több ezer városi utazót támadott már meg, de egy sem volt, aki kiállt volna ellene, gondolta önelégülten a hegyi bandita. Bármilyen múltbéli emlék jutott is az eszébe, soha nem aggódott azon, hogy bármikor elárulhatták vagy megsebesíthették volna. Ha erre gondolt, mindig

nagyon vidám és büszke lett. A saját erejét a nő szépségéhez hasonlította. Bár tudatában volt erejének, talán csak egy vadkan bizonyulhatott volna méltó ellenfelének. De mivel egy vadkan igazából nem volt valami rémisztő ellenség, így hát azon sem kellett aggódnia.

-- A fővárosban élnek olyan emberek, akiknek agyaraik vannak?

-- Csak szamurájok vannak íjakkal.

-- Haha! Íjászok...! Én innen lelövöm a völgy túloldalán repülő verebet is. Azt hiszem nincs olyan ember a városban, akinek annyira kemény lenne a bőre, hogy a kardom eltörne rajta.

-- A szamurájok páncélt viselnek.

-- A páncélon eltörik a kard?

-- Eltörik.

-- Mert én medvéket és vadkanokat is a földhöz vágok!

-- Ha te igazán erős férfi vagy, vigyél fel engem a fővárosba! Használd az erőd és halmozz el engem a város legszebb dolgaival és mindennel, amire vágyom! Ha szívem óhajait teljesíteni tudod, akkor vagy igazi, erős férfi.

-- Az nem lesz nehéz.

A bandita végül rászánta magát, hogy a fővárosba menjenek. Három napnak és éjszakának sem kell elteltie és ő az asszony köré fogja halmozni a városban fellelhető összes fésűt, díszes hajtűt, kimonót, tükröt és rúzszt. Persze emiatt nem aggódott. Csupán egy valami aggasztotta, egy másik dolog, de ennek semmi köze nem volt a fővároshoz.

Ez a cseresznyefa erdő volt.

Két vagy három napon belül virágba fognak borulni a cseresznyefák. Ebben az évben a bandita elhatározta magát. Majd ő megmutatja, hogy képes a virágzó cseresznyefák sűrűjében mozdulatlanul megmaradni a földön. Titokban minden nap elment az erdőbe és a virágbimbókat méregette. „Három nap múlva keljünk útra!” -- mondta a nőnek, aki sietett mihamarább elindulni.

-- Tán bajlódsz az előkészületekkel? -- A nő összehúzta a szemöldökét. -- Ne bosszants! Engem hív a város.

-- De van egy találkozásm.

-- Neked? Kivel találkoznál te itt a hegyek mélyén?

-- Senkivel, de... de van egy találkozásm.

-- Hm, hát ez szokatlan. Ha azt mondod nincs senki, akkor mégis kivel találkozol?

A bandita nem tudott hazudni.

-- Virágoznak a cseresznyefák.

-- A cseresznyefákkal találkozol?

-- Mivel virágoznak a cseresznyefák, megnézem őket, de utána indulnunk kell!

-- Mi értelme van ennek?

-- A cseresznyefák erdejébe kell mennem!

-- De miért kell pont odamenned?

-- Mert nyílnak a virágok.

-- De pontosan miért?

-- Mert a hűvös szél a fák közé is befújdogál.

-- A fák közé?

-- A fák erdejében nincsenek határok.

-- A fák erdejében?

A férfi kezdett összezavarodni, egyre jobban összekuszálódtak a gondolatai.

-- Engem is vigyél oda!

-- Azt már nem! – jelentette ki határozottan a férfi. -- Egyedül kell mennem!

A nő keserűen elmosolyodott.

A bandita először látta ezt a keserű mosolyt. Soha nem látott még ilyen gonosz mosolyt. Ő azonban ezt nem gonosznak érezte, hanem olyannak, amit nem lehetett holmi karddal elmetszeni. Ez a keserű mosoly bizonyítékként, mint valami pecsét vésődött az agyába. Minden alkalommal, amikor ez eszébe jutott, úgy érezte, mintha egy penge élével hasogatnák a fejét. Ezt az érzést pedig nem tudta kiirtani magából.

Eljött a harmadik nap.

A férfi titokban indult útnak. Az erdőben a cseresznyefák teljes pompájukban virágoztak. Mikor betette a lábát az erdőbe, a nő keserű mosolya jutott az eszébe. Ennek az eddig soha nem látott mosolynak az éle szinte lefejezte őt, mint egy penge. Ez önmagában teljes káosszal töltötte el. Hirtelen minden irányból elárasztotta a fák közül áramló hűvösség, és a virágoktól még az eget sem látta. A szél hirtelen átjárta áttetszővé vált testét. Ahogy keresztülfűjt a fák sűrűjén, a légáramlat minden irányból morajló hangokat hozott, s mindent körüljárt. A bandita kiáltott, s futni kezdett. Mi lehet ez az üresség? Sírt, imádkozott, szenvedett, csak minél előbb el akart tűnni innen. Mikor ráésmélt, hogy sikeresen elmenekült a fák közül, olyan érzése volt, mintha egy álmából tért volna vissza. Az egész abban különbözött egy álomtól, hogy a valóságban fájdalmas volt számára a levegővétel, és sajgott legyengült teste.

*

A bandita a fővárosban kezdett el élni új asszonyával és a nyomorék nővel.

Felesége megparancsolta a férfinak, hogy minden éjjel lopózzon be egy általa kiválasztott előkelő házba. A bandita kimonót, ékszereket, dísz tárgyakat lopott neki, de ezek nem elégítették ki az asszonyt. Amire a legjobban vágyott, az a nemesi házakban lakó emberek feje volt.

Hármójuk lakhelyén már több háznyi lakó feje gyűlt össze. A szoba minden részében elkülönítve sorakoztak a levágott fejek. Néhány felakasztva lógott, és olyan sok volt, hogy a férfi sem tudta volna megmondani a pontos számukat. De a nő mindegyikre egyenként emlékezett. Bár már kihullott a hajuk, elrothadt a húruk, fehérek voltak a koponyák, a nő pontosan emlékezett rá, hogy melyik fej kié volt. Ha a férfi vagy a nyomorék nő elmozdította őket a helyükről az asszony dühös

lett: „Ezek a fejek itt most melyik családból valók? És ez a fej melyik családhoz tartozik?” – háborgott.

A nő minden nap a fejekkel játszott. A fejeknek szolgálók voltak és sétálni mentek. A fejek családjához más fejek családjai mentek szórakozni. A fejek szerelembe estek. Előfordult, hogy a női fej visszautasította a férfi fejet, majd a férfi fej hagyta el a női fejet és ezzel megrikatta őt.

Az állami főtanácsos fej rászedte a hercegnő fejet. A főtanácsos fej egy holdtalan éjszakán a hercegnő fej szerelmesének tettette magát, belopózott hozzá és lefeküdt vele. Az együttlét után a hercegnő fej rájött a turpisságra. De nem tudta gyűlölni a főtanácsos fejet, és saját szomorú sorsát siratva apácának vonult. Ezután a főtanácsos fej utánament az apácázárdába és megerőszakolta. A hercegnő fej meg akart halni, de a főtanácsos fej csábításának nem tudott ellenállni. Elmenekült a zárdából és egy Jamasina nevezetű faluban rejtőzött el, majd a főtanácsos fej szeretője lett és visszanyesztette a haját. Már a hercegnő fejnek és a főtanácsos fejnek is kihullott a haja, megrothadt a húsa és kukacok másztak ki a koponyájukból. A két fej szakét ivott, szerelmeskedett, és ahogy egymás szájához értek fogaik csattogó, rothadt húsup pedig ragacsos, cuppanó hangot hallatott. Orruk be volt zúzva, szemük helyén üres lyuk tátongott.

Amikor a két szétmállott arcú fej cuppanva egymáshoz ért, a nő nagy örömmel, visítva felnevetett.

-- Gyerünk, edd meg az arcát! Ó, de finom! A hercegnő torkát is együk meg. Igen, rágcsáljuk el a szemgolyókat is! Szürcsöljük fel! Igen, nyalogassuk! Á, nagyon finom! Ellenállhatatlan! Gyerünk, harapj belé!

A nő hangosan nevetett. Szép, derűs kacajt hallatott, amely olyan tisztán csengett, mint egy vékony porcelánedény hangja.

Egy buddhista pap feje is volt a nő gyűjteményében. Az asszony gyűlölte ezt a papot. Mindig rossz szerepet adott neki, utálta, gúnyt űzött belőle, sőt még meg is akarta öletni: egy kormányhivatalnokkal akarta kivégeztetni. A pap fején ahelyett, hogy a haj tovább nőtt volna, hamar kihullott és koponyája fehéren világított. Ezután a nő egy másik szerzetes fejét követelte. Az új áldozat egy ifjú volt, akinek szépsége a halála után is megmaradt. Az asszony a fejet nagy örömmel az asztalra tette, szakéval itatta, arcához dörzsölgette, nyalogatta, csiklandozta, de aztán ezt is hamar megunt.

-- Még kövérebb és förtelmesebb fejet akarok! -- parancsolta a nő.

Férje azonnal cselekedett és hozott még nagyjából ötöt. Egy, már a lábán is alig álló öreg pap fejét hozta el, akinek vastag szemöldöke, puffadt arca és olyan orra volt, mint egy békának. De hozott olyan fejet is, amelynek hegyes fülei voltak, mint egy lónak, egy másiknak pedig komoly és alázatos kifejezés ült az arcán. De a nő csak egyetlen egy fejjel volt megelégedve. Egy ötven év körüli nagydarab szerzetesé volt ez a fej, egy rendkívül ronda férfié, akinek a szeme dülledt, arca petyhüdt, az ajka duzzadt volt, és ez az ápolatlan fej szájtátva meredt a semmibe. A nő megfogta a fejet, a dülledt szemeket ujjá hegyével benyomta, majd körbe-körbe forgatva felemelte. A pisze orr nyílásaiba két pálcikát dugott, fejjel lefelé fordította, majd gurítgatni kezdte. A vastag ajkak

a melléhez szorította, és úgy tett, mintha a fej szopná a mellét, közben pedig nagyokat kacagott. Végül ebbe is hamar beleunt.

Volt egy gyönyörű lányfej is. Egy tiszta, csendes, nemesi fej. Gyermeki arc, amelyen halála után érett szomorúság látszott. Úgy tűnt, hogy csukott szemei mögött nemcsak örömteli, de bánatos, érett gondolatok és érzelmek is megbújtak. A nő hol lányaként, hol húgaként szerette ezt a lányt. Fekete haját fésülgette, arcát szépítgette. Virágillatú, kedves arca szinte lebegett előtte.

A lány miatt szüksége volt egy fiatal nemes fejre. Az ifjú nemes fejet is gondosan kicsinosította, a két fiatal fej pedig lángoló szerelemmel szerette egymást. Megsértődtek, bosszankodtak, gyűlölködtek, hazudoztak, átverték egymást és bánatos arcot vágtak. De amikor mindketten egyszerre lángoltak a szenvedélytől, az egyik tüze szinte égette a másikat, végül mindketten lobogó lángokká válva elégték. Hamarosan egy gonosz szamuráj, egy kéjenc és egy gonosz szerzetes koszos feje tolakodott be kettejük életébe. Megrúgták, megverték, végül pedig megölték az ifjú nemes fejet, a lányt pedig megtámadták: a koszos fejek a rothadó húsába kapaszkodtak, belevájták fogukat, mintha agyarak lettek volna, beverték az orrát és kitépték a haját. Aztán a nő egy tűvel átlyukasztotta, egy kis késsel belevágott, majd kivájta a szemét. Így a legocsmányabb darab lett belőle, ezért aztán eldobta a lány fejét.

A bandita gyűlölte a fővárost. Megpróbált hozzászokni a furcsaságaihoz, mégis mindent olyan szokatlannak érzett. Átlagos, mindennapi ruhát öltött és elkezdte járni a várost. Napközben nem húzhatta elő a kardját. Hol a piacra ment vásárolni, hol olcsó örömlányokkal teli kocsmába járt szakét inni, de soha nem fizetett. A piaci árusok állandóan gúnyt űztek belőle. A zöldségeket cipelő vidéki kofaasszonyoktól kezdve a gyerekekig, mindenki őt gúnyolta. Még az örömlányok is kinevették. A városban az arisztokraták hintói az út közepén haladtak. Az átlagos öltözetet viselő, mezítlábas szolgálók a rendszeres szakéivástól vörös arccal büszkén jártak-keltek az utcán. „Ostoba! Tökfej! Fajankó!” -- kiabáltak a banditára az emberek a piacon, az utcán, de még a templom kertjében is. Még ez sem dühítette fel.

A férfi leginkább az unalomtól szenvedett. Minduntalan azt gondolta, hogy az emberek unalmasak és idegesítőek. Mikor a nagy kutya sétál, a kiskutyák ugatnak. Ő volt az, akit a kiskutyák megugattak. Gyűlölte a kicsinyességet, az irigységet, a zsörtölődést és az okoskodást. Arra gondolt, hogy a hegyi vadállatok, a fák, a folyók és a madarak egyáltalán nem voltak ilyen bosszantóak.

-- A főváros unalmas hely. -- mondta a nyomorék asszonynak. -- Te nem szeretnél visszamenni a hegyekbe?

-- Szerintem nem unalmas ez a város. -- felelte a nő.

A nyomorék nő egész nap főzött, mosott és a szomszédokkal csevegett.

-- Itt a városban tudok beszélgetni az emberekkel, így nem unatkozom. Nekem a hegyek az unalmasak és utálok is őket.

-- Nem unod még a fecsegést a szomszédokkal?

-- Ez nyilvánvaló. Ha valaki beszélget, akkor nem unatkozik.

- Én minél többet beszélgetek, annál jobban unom magam.
-- Te nem is beszélsz senkivel, ezért unod magad!
-- Szóval így lenne? Ha beszélek, unatkozom, ezért nem beszélek.
-- Akkor kérlek, próbáld meg! Mert így biztos elfelejtesz unatkozni.
-- Miről beszélgessek?
-- Bármiről. Amiről szeretnél.
-- Van-e egyáltalán olyan...?
A férfi nagyot ásított.

A városban is volt egy hegy. A tetején csak egy templom és egy remetelak állt, de ehhez képest rengetegen jöttek-mentek arrafelé. A hegyről az egész fővárost lehetett látni. „Milyen sok ház. És milyen mocskos látvány” -- gondolta a férfi.

Napközben szinte teljesen elfelejtette, hogy minden éjjel embereket öl, mivel ezt a tevékenységet is unalmasnak tartotta. Semmi sem volt érdekes a számára. Csak amikor kardjával lecsapott és a fejek lehullottak. A nyakak puhák voltak. A csontot nem lehetett érezni bennük, ezért olyan volt, mintha egy retket vágna ketté az ember. A fejek azonban meglepően nehezek voltak.

A bandita úgy érezte, hogy megérti az asszonyt. A harangtoronyban egy buddhista pap elszántan kongatta a harangot. „Mégis mit csinál ez az idióta?” -- gondolta. Nem értette, hogy mit művelhet. Azon gondolkozott, hogy ha ilyen emberekkel kéne kapcsolatot tartania vagy együtt élnie, akkor ő is inkább csak a fejükkel osztaná meg a lakását.

De mivel nem tudta kielégíteni az asszony vágyait, így csak unatkozott és unatkozott. A nő vágya tulajdonképpen olyan volt, mint egy madár, mely folyamatosan, egyenes vonalban repül az égen. Megállás nélkül, végtelenül. S ez a madár sohasem fárad el. Szüntelenül, elevenen hasít az égben, egyenletesen és ügyesen száll.

De a férfi csak egy átlagos madár volt. Ő csak egy bagolyra hasonlított, ami ágról ágra szökken, időnként egy völgyön átrepül és a faágakon megpihen. Fürge volt. Gyorsan mozgott, gyorsan járt és élénken cselekedett. De az elméje olyan volt, mint egy nagy, nehéz madár. Elképzelhetetlen volt, hogy ő is végtelenül, egyenes vonalban repüljön.

A hegy tetejéről a főváros felett elterülő eget bámulta, melyet egy madár szelt át egyenesen. A nappalból éjszaka lett, az éjszakából nappal, s minden nap a világos és sötét égbolt végtelen váltakozása játszódtott le. Nem tudta, hogy ez meddig fog tartani, nem volt más, csak a horizont végtelen fénye és sötétsége. A férfi igazából nem tudott megelégedni ezzel az örökkévalósággal. Ahogy teltek-múltak a napok, ő csak a nappalok és éjszakák örökkévaló ismétlődésére tudott gondolni. Úgy tűnt, elméje kezd szétesni. A gondolkodás nem fárasztó, hanem kínzó volt számára.

Mikor hazatért, a nő, mint mindig, teljesen belemerült a fejekkel folytatott játékába. De amint meglátta a férfit, máris lesben állt.

-- Ma este egy táncos lány fejét hozd el nekem! Egy különösen szép táncos lány fejét! Meg fogom táncoltatni. És egy új dalt is el fogok énekelteni vele.

A bandita az örök fény és sötétség égboltjára gondolt, amit a hegytetőről figyelt meg. Arra számított, hogy ebben a szobában is ugyanazt látja majd, de már nem tudott rá visszaemlékezni. És felesége nem egy madár, hanem ugyanaz a gyönyörű nő volt. A férfi a következőt felelte:

-- Nem teszem meg!

Az asszony először meghökkent, majd nevetni kezdett.

-- Ó, te jó ég! Csak nem elfújta a szél a bátorságod? Gyáva kukac vagy!

-- Nem vagyok gyáva!

-- Hát akkor mi a bajod?

-- Ennek soha nem lesz vége, ezért nem csinálom tovább!

-- Ó hát ez mókás! Semminek sincs vége. Az ember minden nap eszik. Annak vége van? Minden nap alszik. Annak talán vége van?

-- Az más.

-- Hogyan más?

A férfi válasza elakadt. De mégis másnak gondolta. Végül kiment a házból, elmenekült a fárasztó magyarázkodás elől.

-- Ne felejtsd el a lány fejét! -- Szólt utána a nő, de a férfi nem válaszolt.

Azon gondolkozott, hogy vajon miért és miben más a mindennapi evés-alvás, mint a fejlevágás, de nem jött rá. Lassacskán beesteledett. Megint felmászott a hegy tetejére. Már nem látta a kék eget.

Mikor tudatosult benne valami, úgy érezte, rázuhan az ég. Egyenesen rázuhan. Mintha a fejét szorítanák, úgy szenvedett. Világossá vált számára, hogy meg kell ölnie a nőt.

A nappalok és az éjszakák csak rohantak, de ha megöli a nőt, mindent meg tud állítani. Akkor az ég lezuhan. S akkor megkönnyebbülhet. Viszont a szívében egy lyuk fog tátongani. Lelkéből tovaszáll a madár, egyszerűen eltűnik majd.

„Talán én vagyok az a nő? Talán én magam vagyok az a madár, amely örökkön-örökké a fellegekben repül?” -- tette fel magának kétkedve a kérdést. Ha őt megölöm, vajon magamat is megölöm? Mégis mi jut eszembe?

Már nem tudta, hogy miért kell az égnek leszakadnia. Minden gondolatát nehéz volt megragadnia. És amikor azok eltűntek, csak a gyötrellem maradt. Hajnalodott. Nem volt bátorsága visszamenni a házukba, így néhány napig a hegyen bolyongott.

Mikor egyik reggel felébredt, észrevette, hogy egy cseresznyefa alatt aludt, mely éppen akkor borult virágba. A bandita meghökkent, majd talpra szökkent, de nem menekült el, mivel csupán egyetlen egy fa volt ott. Hirtelen eszébe jutott a Szuzuka hegység cseresznyefa erdeje. Már biztosan virágoznak az ottani cseresznyefák is. A férfi teljesen belefeledkezett az emlékeibe, mélyen eltöprengett.

„Vissza kéne menni a hegyekbe. Úgy bizony! Hogyan is felejtettem el ezt az egyszerű dolgot? És miért járnak állandóan olyan dolgok a fejemben, hogy rám zuhan az ég?” Úgy érezte, mintha

egy rossz álomból ébredne. Mintha megmenekült volna. Elevenen és hűsen érezte a hegyekből áradó kora tavasz illatát.

A bandita visszament a házába.

Az asszony boldogan ment ki eléje.

-- Hol voltál eddig? Bocsáss meg, amiért badarságokat beszéltem és ezzel fájdalmat okoztam neked. De képzelheted, hogy milyen magányos lettem miután elmentél.

A nő eddig még soha nem volt ilyen kedves. A férfinak fájt a lelke. Egy kicsit mintha megingott volna az elhatározásában. De végül döntést hozott.

-- Úgy döntöttem, hogy visszamegyek a hegyekbe!

-- És itt hagysz engem? Hogy lakozhat ilyen kegyetlenség a szívedben?

Az asszony szemében a gyűlölet lángjai égtek. Arca a cserbenhagyottság miatt csalódottságot tükrözött.

-- Mikor lettél ilyen szívtelen?

-- Én gyűlölöm a várost.

-- Engem is gyűlölsz?

-- Egyszerűen csak nem akarok itt élni.

-- De hát én itt vagyok, nem? Engem is meggyűlöltél? Mikor nem voltál itthon, én mindig csak rád gondoltam.

A nő szemében egy könnycsepp jelent meg. Először történt ilyen. Arcáról már eltűnt a harag. Csupán a fájdalom és a megbánás látszódott rajta.

-- De hát te a fővároson kívül nem tudsz máshol élni. Én pedig a hegyeken kívül nem tudok máshol élni.

-- Én nélküled nem tudok élni! Ugye megérted az érzéseimet?

-- De értsd meg, én csak a hegyekben tudok élni.

-- Ha visszamész a hegyekbe, én is visszamegyek veled. Még egy napot sem bírnék ki nélküled.

A nő szeme könnyektől volt nedves. A férfi mellkasába préselte az arcát, és forró könnyei kicsordultak. Könnyeinek forrósága szinte áthatolt a bandita keblén.

Az egészen biztos volt, hogy a nő nem tudott létezni a férfi nélkül. Új fejekre volt szüksége az életéhez. S a banditán kívül nem volt más, aki ellátta volna őt levágott fejekkel. A férfi az asszony része volt. A nő nem engedhette el őt. Meg volt győződve arról, hogy miután férje kielégítette honvágyát a hegyek iránt, utána vissza fogja őt hozni a városba.

-- De te tudnál a hegyekben élni?

-- Veled bárhol tudnék élni.

-- A hegyekben nem lesznek fejek, amelyekre vágysz!

-- Ha közted és a fejek között kell választanom, akkor lemondok a fejekről!

A férfi gyanakodott: ez vajon nem álom? Túlságosan boldog volt és nem tudta elhinni. Még álmában sem tudta elképzelni, hogy az történjen, amire a legjobban vágyik.

Szíve új reménnyel telt meg. Ez a remény hirtelen, kíméletlenül érte, és eddigi gyötrelmes érzéseit most sikerült messzire elűznie. Elfelejtette azt a nőt, aki egészen tegnapig nem volt ilyen kedves vele. Csak a ma és a holnap létezett a számára.

Azonnal elindultak vissza a hegyekbe. Úgy határoztak, hogy a nyomorék asszonyt otthagyják a városban. Induláskor a nő a nyomorék felé fordult és titokban odaszólt neki, hogy hamarosan visszatérnek, várja meg őket.

*

Szemük előtt a rég nem látott hegyek körvonalai jelentek meg. Úgy tűnt, mintha hívták volna őket. Úgy döntöttek, hogy a régi úton mennek. Azon az úton már nem járt senki, szinte el is tűnt, csupán ligetek és lejtők maradtak a helyén. Ha azon az ösvényen indulnak el, akkor a cseresznyefák erdején fognak keresztül menni.

-- Vegyél a hátadra. Ezen az úttalan emelkedőn nem tudok felmászni.

-- Á, jól van.

A férfi könnyedén a hátára vette az asszonyt.

Eszébe jutott az a nap, amikor a nőt megszerezte. Azon a napon is a hátán cipelte, s úgy mászott fel a meredek hegygerinc oldalán. Akkor is boldogság töltötte el és ma megint ugyanazt az elégedettséget érezte.

-- Amikor először találkoztunk, aznap is a hátadon vittél. -- mondta a nő, akinek ugyanez jutott az eszébe.

-- Én is emlékszem.

A bandita boldogan nevetett.

-- Nézd csak! Látod? Ezek mind az én hegyeim! A völgy, a fák, a madarak, egészen a felhőig, mind az enyémek! Milyen szépek a hegyek. De szeretnék most futni! A városban nem éreztem így magam.

-- Első találkozásunk napján is azt kértem tőled, hogy rohanj, miközben a hátadon cipeltél.

-- Tényleg. Nagyon elfáradtam és el is szédültem.

A férfi nem feledkezett meg a cseresznyevirágokról. De mit számítanak a cseresznyevirágok ezen az örömteli napon? Most nem félt.

Nem sokkal később a cseresznyefák erdeje tárult a szeme elé, teljesen virágba borult pompájában. Fújt a szél, s a virágszirmok szállingóztak. A talajt teljesen befedték a lehullott szirmok. Vajon honnan hullanak ezek? Mert nem úgy tűnt, mintha egyenként hullanának, ugyanis a feje fölött virágfürtök terültek szét, gyönyörű panorámát nyújtva.

A férfi a virágok alatt sétált. Körülötte teljes csend honolt, és úgy érezte, hogy egyre hidegebb van. Hirtelen észrevette, hogy a nő keze is jéghideggé vált. Nyugtalanság vett rajta erőt. Egyszer csak ráébredt: a nő egy démon! Hirtelen minden irányból jeges szél kezdett el fújni. A lény, ami a hátára csimpaszkodott, most egy hatalmas fejű, lila színű öregasszony volt. A szája a füléig

húzódott, göndör haja zöld volt. A férfi rohanni kezdett. Megpróbálta lerázni magáról a lényt. A démon teljes erejével a torkát szorította. A bandita előtt kezdett elsötétülni a világ. Teljesen kába volt. Aztán teste hirtelen megtelt erővel és elkezdte lefejteni a nyakáról a démon kezét. Mikor kiszabadult annak szorításából, a lény lecsúszott a hátáról és tompa puffanással ért földet. Most rajta volt a sor, hogy nekiessen a démonnak. Most ő kezdte el fojtogatni. Majd hirtelen rájött, hogy az asszony nyakát szorítja teljes erejéből, de addigra már késő volt: a nő megfulladt.

A bandita szeme elködösült. Próbálta még nagyobbra nyitni a szemét, de nem érezte, hogy visszatérne a normális látása. A nő nem különbözött attól, akit az előbb megfojtott, ugyanannak az asszonynak a holtteste feküdt előtte.

A férfi lélegzete elállt. Ereje is, gondolatai is, mindene egyszerre torpant meg. A nő tetemére néhány cseresznyeszirom hullott. A férfi megrázta felesége testét. Szólongatta, megölelte. De minden hiábavaló volt. A bandita sírni kezdett. Talán nem is sírt egyszer sem azóta, hogy a hegyekbe költözött. Mikor szépen megnyugodott, észrevette, hogy hátát szinte teljesen befedték a fehér szirmok.

Éppen a cseresznyeerdő kellős közepén volt. Bármerre is nézett, a látóhatárt elnyelték a virágok, semmi mást nem látott. A megszokott félelem és nyugtalanság eltűnt. Már a hűvös szél sem fújt a fák között. Csak a szirmok hullottak továbbra is csendesen, szinte suttogva. A banditának először sikerült megmaradnia a virágzó cseresznyefák alatt. Most már bármедdig képes volt ott ülni. Már nem volt hová hazamennie.

Még most sem tudja senki a virágba borult cseresznyefák erdejének titkát. Vagy lehetséges, hogy ez a titok a „magány” lenne? A banditának már nem kellett félnie a magánytól. Ő saját maga volt a magány.

A férfi először körbenézett. A feje felett virágok nyíltak. A virágok alatt pedig a csendes, végtelen és üres tér. A virágszirmok suttogva hullottak alá. Csupán ennyi. Ezen kívül nem volt más titok.

Ahogy telt az idő, egyszer csak valami melegséget érzett. Majd rájött, hogy ez a saját szívében morajló bánat. Egy kicsit még érezte ezt az enyhe melegséget magában, majd beburkolták őt a virágok és az üresség hűvössége.

A férfi le akarta szedni a nő arcáról a virágszirmokat. De amikor az arc felé nyúlt, valami különös dolog történt. A földön csak a virágszirmok voltak egy halomban, a nő teste eltűnt. Csak a szirmok maradtak helyette. Ahogy megpróbálta félresöpörni a virágokat, először a keze, majd az egész teste is semmivé lett. Ezután pedig nem maradt más, csak a cseresznyevirág szirmai és a hűvös üresség.

Japánból fordította: Molnár Gergő Ádám

A szerzőről és a műről

Szakagucsi Ango (1906-1955) az après-guerre vagyis a II. világháború utáni japán irodalom egyik jelentős alkotója. Egyik legismertebb műve, *A virágzó cseresznyefák erdejében* (*Szakura no mori no mankai no sita*, 桜の森の満開の下), a világháború után, 1947-ben látott napvilágot.

A virágzó cseresznyefák erdejében a japán folklórt és rémtörténeteket kombináló mű, de megjelenik benne az emberi magány és az emberi természet legmélyének témaköre is, illetve a hagyományos japán értékekkel való konfrontáció. Továbbá komikus elemeket is tartalmaz.

Maga Szakagucsi írja egyik esszéjében, hogy mely művek ihlették a novellát. Az egyik egy *Onigavara* nevezetű *kjógen* darab, amelyben egy Kiotóba látogató földesúr megretten egy templom démont ábrázoló tetőcserepétől, amely felesége arcára hasonlít. A másik történet az *Isze monogatari* egyik epizódja, amelyben egy szerelmes pár hölgytagját felfalja egy démon, miközben együtt menekülnek a viharos éjszakában.

Szakagucsi Ango novellájának sajátossága, hogy a japánok egyik legszebb nemzeti szimbólumát, a *szakurát*, vagyis a cseresznyevirágot tünteti fel teljesen újfajta színben, tulajdonképpen újraértelmezi a jelentőségét. Ebben a műben a cseresznyevirág már nem igazán az esztétikai szépség, hanem inkább a félelem, a nyugtalanság és a magány szimbóluma a főszereplő, az egyén számára.

A fordító

Végezetül Társaságunk főtítkárának, Hajnal Krisztinának a tavaszi Japán napokon készült fotójával szeretnénk minden kedves tagunknak kellemes és élményekben gazdag nyarat kívánni.

A Kizuna következő száma várhatóan 2017. szeptember első felében jelenik meg. Cikkeiket, hozzászólásaikat augusztus végéig küldhetik el **Horváth Alíz** szerkesztőnek (holiza5@gmail.com). Aki fel szeretne iratkozni naprakész e-mail levelezőlistánkra, az az mjbt-subscribe@yahoogroups.com címre írjon levelet! Honlapunk: <http://mjbt.hu> és www.facebook.com/mjbt.hu.

KIZUNA – megjelenik negyedévente. Alapította Szentirmai József. Kiadja a Magyar-Japán Baráti Társaság. (Nemzetek Háza, Budapest, VI. Bajza u. 54.)

A Magyar-Japán Baráti Társaság helyi csoportjainak és tagozatainak elérhetőségei:

Baja: Balogh Nikolett. Tel.: 06 20 2435321 E-mail: nikitta-san@hotmail.com

Dunaújváros: Németh Irma. E-mail: cirmi63@gmail.com

Győr: Horváth Ferenc. Cím: 9023 Győr, Ifjúság krt. 35. Tel. (munkahely): 96/516-675

Mobil: 70/705-6262 E-mail: horvferivk@freemail.hu

Gyula: Gyula MAPON Gyulai Magyar-Japán Kulturális Egyesület (mapon.gyula@gmail.com), Fodor György (alapító elnök: georgefrill@gmail.com; 06-20-397-0344); Hankó Ferenc (alapító alelnök: ferenc.hanko@t-online.hu; 06-30-486-2170)

Hódmezővásárhely: Hegyi Attila. Tel.: 36-20/494-7657 E-mail: hegyi.attila@oriens.hu

Cím: 6800, Hódmezővásárhely, Ötvenhat mártír 2/A.

Web: www.japanrolminden.hu/mjbthmvhely

Kecskemét-Aomori Baráti Kör: Kerényi József. Tel.: 30 871 5934

E-mail: kecskem-et-aomori@t-online.hu.

Keszthely: Móroczné Komáromi Gyöngyi. Tel.: 30 629 4038 E-mail: gyongyi@jmik.hu

Web: www.jmik.hu

Miskolc-Görömböly: Dr. Ujaczki Tibor. E-mail: ujaczki@citromail.hu. Cím: 3516 Miskolc, Szolártsik tér 4.

Pécs: Wogerné Sági Judit. Tel.: 30 901 3254 E-mail: sagi.judit@gravirtechnika.hu

Székesfehérvár: Schwerlichowszky László. Cím: 8000 Székesfehérvár, Tóvárosi ln. 50.III.10.

Tel.: 06/20-9316-117; 20/278-7024 (l./fax: (36) 22/505-544)

E-mail: schwerly@t-online.hu Web: www.magyarjapanklub.hu

Szentendre: Bassa Zoltán. Tel.: 06 30 9351256 E-mail: zoltanbassa@gmail.com

Szolnok: Kovács Mihály. E-mail: misi-bacsi@freemail.hu

Szombathely: Schmitt Csilla. Tel.: +36309579059 Fax: +3694321384

Cím: 9700 Szombathely, Thököly út 27. Web: www.mjbt-szombathely.mlap.hu

Tolna megye: Balogh Jenő. E-mail: mabruk@terrasoft.hu, baloghj@terrasoft.hu

Vác: Gyarmati Péter. E-mail: leiningen@freemail.hu

Zalaegerszeg: dr. Szigethy István, Tel: 30/9373894, E-mail: szigethyi@freemail.hu

Veszprém-megyei Magyar-Japán Baráti Társaság: Kutics Károly.

E-mail: kutics.karoly@chello.hu

Tagozatok és vezetőik:

Gasztronómiai Tagozat: Borsányi Klára. E-mail: borsanyi.klara@gmail.com

Haiku Tagozat: Vihar Judit. E-mail: jvihar@gmail.com

Ikebana Tagozat: Hajnal Krisztina. E-mail: krisztinahajnal@gmail.com

Japánkert Tagozat: Dani Zoltán. E-mail: dani.zoltan@gmx.net

Japán öltöztetés Tagozat: Csalló Edina. E-mail: a2yuki@gmail.com

Kalligráfia Tagozat: Zopcsák Ferenc Zsolt. E-mail: zopcsakferi@gmail.com

Origami Tagozat: Villányi Mariann (Magyar Origami kör). E-mail: mariann.villanyi@gmail.com

Reiki Tagozat: Petrik Márta Magdolna. E-mail: pemama_3@hotmail.com, Tel.: 06 20 460-9104